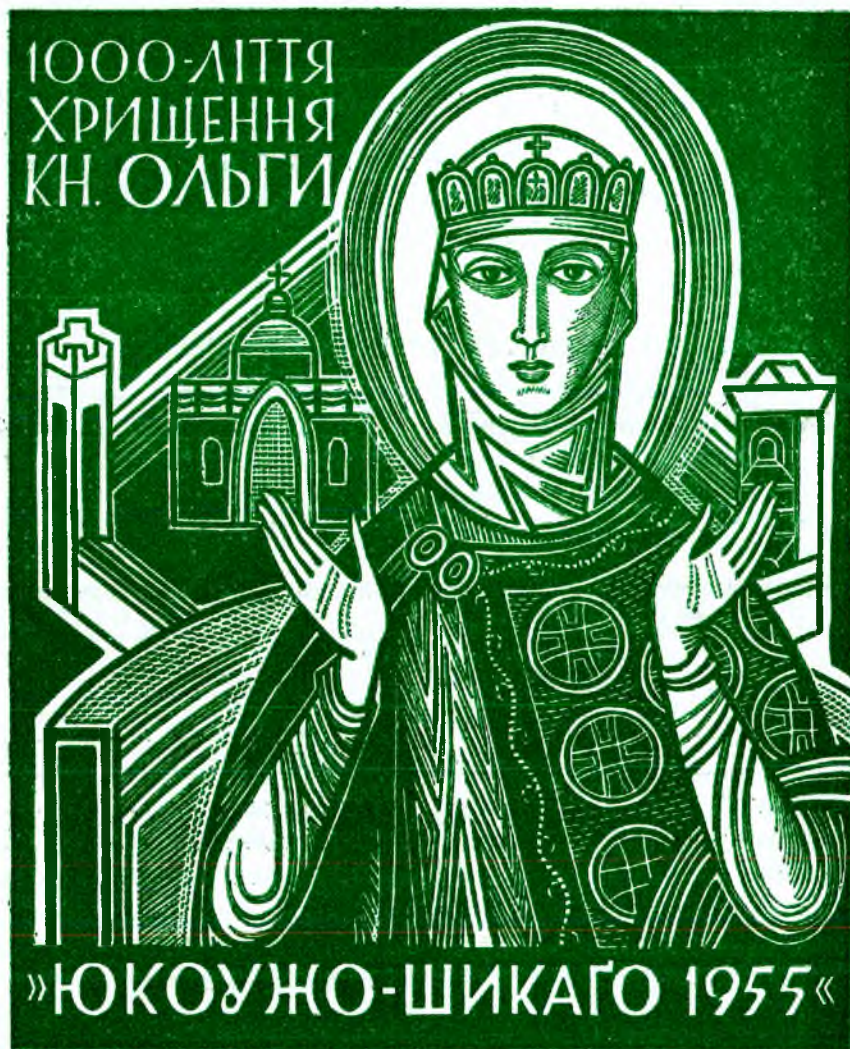

OUR LIFE
НАШЕ ЖИТТЯ

Грудень

Ч. 11. 1955

December

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XII. ГРУДЕНЬ, 1955 Ч. 11.

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпня

Редагує редакційна колегія

Листування й передплату вислати на адресу
909 N. Franklin St. Philadelphia 23, Pa.

Передплата у Злучених Державах Америки
для членок Союзу Українок Америки
залишається в 1955 р. 2.50 дол.

Річна передплата для нечленок 3 дол.

Передплата в Канаді 3 дол.

Річна передплата в Англії
й Австралії 1½ ф. ст.

Річна передплата у Франції 900 фр.

Поодиноке число 30 центів

OUR LIFE

VOL. XII. DECEMBER, 1955 No. 11.

Edited by Editorial Board

Monthly publication except August, of the Ukrainian
National Women's League of America, Inc.

909 N. Franklin St. Philadelphia 23, Pa.

Phone MA 7-7945

Subscription in the United States for members
\$2.50 per year; non-members \$3.00 per year, half
year \$1.75. Subscription in Canada \$3.00 per year,
half year \$1.75. Subscription in England and
Australia 1½ pound sterling, per year. Subscrip-
tion in France 900 francs, per year.

Entered as second class matter July 8, 1944,
at the Post Office at Philadelphia, Penna.,
under the Act of March 3, 1879

ПРЕДСТАВНИЦТВА "НАШОГО ЖИТТЯ"

КАНАДА:
Mrs. Olga Lukomska
14386 Park Dr.
Edmonton, Alta.
Canada

КАНАДА:
Mrs. Lewka Romanyk
1252 Broadview Ave.
Toronto, Ont., Canada
Telephone: HA 6036

ФРАНЦІЯ:
Mme. Nina Kovalenko
14, rue des Cannettes
Paris 6
France

АВСТРАЛІЯ:
Mrs. V. Levytsky
69 Maxham Rd.
Old Toon Gabbie NSW
Australia

З М І С Т

Наша коляда	1	Vain Hopes	16
На актуальні теми	2	Ukrainian Christmas	17
Д. Гуменна: Дещо про кутю	3	Junior League	18
Л. Семака: Різдвяна обітниця	4	Зірка: Різдвяні закупи	19
Н. Іщук: Молодій матері	5	др Н. Сороковська: Віджива шкільних ді- тей	20
Є. Розгін: Памяті великої лікарки	7	Українська вишивка: Серветка	21
О. Гердан: Зустріч із диригенткою	9	Що варити й пекти	22
Л. Буря: Хіропедистка	10	Н. Наркевич: Марянка й Наталочка	24
Л. Б.: Недавній ювілей	11	Р. Завадович: Різдвяна казка	25
Показ народнього мистецтва в Едмонтоні	12	Вісті з Централі	26
Об'єднані Нації	13	При громадській роботі	27
І. Павликовська: На господарському полі	14	Зміст XII річника	31
Із життя наших централь	15		

На обгортці проект значка, виданого в Шикаго з нагоди свята 1000-ліття хрищення княгині Ольги. Рисував Мирон Левицький. Видав Ювілейний Комітет Українських Жіночих Організацій

Наша коляда

Великий чар вливає вона в наші душі! Від її звуків стає радісно й тепло на душі. Пригадується засніжене село й звук молодих голосів на морозі. Навіває вона радісні спомини з дитинства, що зв'язані з Різдвам Христовим. І дає змогу кожній українській людині відзначити це велике свято.

Так, за це вона нам така рідна й дорога. В її звуках підноситься гімн на хвалу Богу. Її слів — це немов збірна молитва всіх тих, що вітають прихід Божого Дитятка. І в красі цієї Різдвяної пісні є також частина нашого почування, що пливе з радісно піднесеної душі.

Так було воно завжди з колядою. Вона єднала родинний круг за Різдвяним столом, вона збирала святочну громаду в один тісний гурт, вона підносила вірних у молитовному єднанні. І тому переносить нас також у святочній настрій і тоді, коли цього всього немає. Коли ми далеко від родинного круга, гурта чи церковної громади.

Багато є тепер таких святкування. Багато одиниць живе відірвано від свого гурта або творить лиш невеличку групу з чужому морю. Чужий стиль

святкування втискається напереможно в їх побут. Одна тільки коляда вириває й переносить їх у давній настрій радісного, молитовного піднесення. Наша коляда!

Але це ще не все. Отих відірваних, самотніх одиниць вона об'єднує з нами на хвилину... Ми раді тому. Але є такий світ, в якому вона кріпить і буде. Стає силою і символом.

Щораз більше й більше маємо тепер вісток із-поза залізної заслони. Німецькі повороти змалювали нам ясно картину життя-буття наших братів і сестер в концентраційних таборах. Цілий світ їх страждань, але їй незломного завзяття промінює з тих описів. І хоч ми були свідомі цього, проте ми потрясені цією силою, що викувалась немов шляхетна сталь у горнилі важкого терпіння.

Як там лунає наша коляда! Із яким почуттям співають її наші браття й сестри за колючими дротами! Зморені важкою фізичною працею, під тягарем довголітнього засуду, відірвані від рідних і близьких... Проте спаяні в один гурт, що силою волі і віри у свою справу не піддається.

Там лунає наша коляда! Пра-

вда, її може голосно не чути. Невідомо, чи жорстокий режим допускає до такого вияву в Різдвяний час. Але тихенько відспівана в гурті або одинцем вона промінює таким чуттям, як ніодна коляда у світі. І кріпить душу спомином кращих часів і сповняє її надією на поміч Богу.

І там коляда стає символом. Нагадає Різдво Христове, радіє його приходом, підносить душу понад сірі, тюремні будні. І дозволяє відсвяткувати на свій лад оце велике, рокове свято. Бо в сибірській тайзі, серед пісків Казахстану немає іншого знаку, іншого святкування.

Пригадаймо собі це у Свят-Вечір! Коли засядемо до святочно накритого стола, коли засяють світла ялинки, коли покуштуємо куті. Нехай наша коляда злине з подвійним почуванням із наших уст, нехай попливе до неба немов найгарячіша молитва!

Бо хоч не зможе дорівняти тій, що пливе тихо й нечутно з-поза колючих дротів, проте вкупі вони дістануть голос і силу. Вкупі зможуть напевне пробити холод людської байдужості і страсти сумлінням світу.

Шлемо щирий Різдвяний привіт і найкращі побажання в Новому Році управам Відділів і членам Союзу Українок Америки.

Вельмидостойній п. Олені Кисілевській, голові Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) та членам-організаціям СФУЖО шлемо сердечні святочні привітання й побажання успішного Нового Року.

З Різдром Христовим вітаємо все українське жіноцтво поза залізною заслоною, а зокрема наших посестер, що живуть у сибірській тайзі і пісках Казахстану.

Вітаємо з Різдром Христовим і Новим Роком усе українське громадянство.

Головна Управа Союзу Українок Америки

На актуальні теми

Використаймо Різдвяні свята!

Починається час Різдвяних зустрічей і святкувань. У кожній фабриці, у кожному бюро є нагода поговорити про те. Організації влаштовують покази Різдвяних звичаїв. Американське суспільство з зацікавленням розглядає традиційну спадщину народів, що тут поселились. У гаморі передсвяточної реклами, хочеться йому пригадати давне, вродисте святкування.

Щораз частіше трапляється, що українців запрошують розказати про українське Різдво. Це діється в різній формі: чи то простої розповіді про наші звичаї, чи показу Різдвяних страв, чи відспівання наших коляд. А оце незабаром маємо гостити групу американських приятелів на справжній Різдвяній вечері.

Чудова нагода! Здається немає кращої змоги поінформувати американський широкий загал про Україну. У святочному часі неначе зменшується

поспіх і беруть верх почування. Кожна людина здається більш приступною і вразливою на добро і красу. Тому й прислухається уважно до того, що в інший час проминуло б незаважено.

І тому треба користати з кожної нагоди. Розказуючи про наші Різдвяні звичаї, треба їх докладно знати. І то не тільки їх перебіг чи застосування, але й значення та походження. Наприклад — кутя. Звідкіля походить ця страва? Чому їдять її першою? Чому залишають її для померлих? Або „дідух“! Чому господар становить його в куті? Яке його значення?

А накриття Різдвяного стола! Стільки радощів звязано з тим! Як уважно кожна дівчина завказівками матері притрушувала стіл сіном, накривала скатертю... А потім накривала вишиваною доріжкою і розставляла свічки. Щоб примістити по середині колач — символ Божого Дитятка на сні.

Те саме з колядою. Виринає перед нами засніжена дорога,

тупіт жвавих ніг і гук молодих голосів. В нашій коляді переплітається — брязкіт княжих мечів, і бистрий козацький зрив, і наші визвольні змагання. А все це опромінює віра в Бога, що веде нас непохитно через закрути історії до нашої мети.

Вже й не кажучи про Різдвяну вечерю. Тут може її господиня, чи як то кажуть тут „товст-мастер“ — розказати про далеку країну, що створила цей вродистий обряд, це родове свято. Країна, що хвилювала морем пшениці і текла медом добробути. І виростила своїх дітей — чесних хліборобів і хоробрих воїнів, що разом побудували її велич і славу. І в обрядах відзеркалюється їх світовідчуження: любов до Бога і до своєї землі.

А сьогодні цей обряд зберігаємо лиш на чужині. Бо в рідному краю для нього вже місця немає...

Розкажімо все те нашим американським приятелям. Продумано й підготовано.

Дещо про кутю

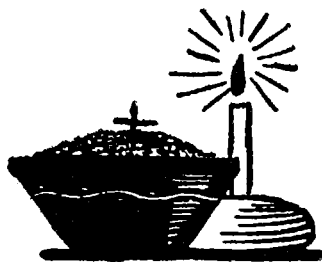
Редакція „Н. Ж.“ звернулася до мене з запитом, чи не могла б я пояснити значення куті — стародавньої нашої Різдвяної страви. Мовляв, працюючи над тематикою з Трипільської культури, я напевне розглянула походження цієї страви. І хоч я не археолог, то на це прохання поспробую відповісти.

Кутя — це настільки древній звичай, що ніхто вже не може прослідити його. У нас ніхто не займався цим, бо наші етнографи не цікавились примітивним суспільством та колами його ідей. Може ще могла б сказати щось про те Катерина Грушевська, бо вона в тому напрямі працювала.

Зате — розглянувшись у чужій літературі — зустрічаємо там подібний обряд — інтіхіуму. Це є австралійський термін, що означає певну церемонію, звязану з дозріванням місцевого продукту споживання. Австралійці, наприклад, перед дозріванням того плоду влаштовують таку церемонію з жертвами „батькам-богам“, а потім молитовно споживають у невеликій кількості той продукт. Таких старовинних містичних обрядів є в примітивних суспільствах багато. Наприклад в індіан є свято кукурудзи та й інші з нею звязані церемонії.

Поскілки наші предки були народом хліборобів, то й божество їх у тих древніх часах було рослинне. Треба припускати, що наш обряд інтіхіуми творився ще тоді, коли була відома лиш така рослина, як ячмінь. Тому справжня обрядова

кутя — ячмінна а пшенична зявилась уже пізніше. Оскільки ті, що творили обряд куті, так залежали від цього зела-ячменю, то найважливіше їх свято було, як уже повертає на весну. Тому наша інтіхіума виражає не тільки радість із врожаєм, але й надію на майбутній врожай. Звідсіля при новорічних побажаннях посилають (сіється) зерном.

Та є ще один вид куті, що говорить про її обрядове значення. У сорок днів по смерті рідного родина робить „коливо“, себто страву з вареної пшениці (кутю) і її роздає у церкві старша жінка (очевидно — залишок жрецької відправи). Усі родом їдять її по ложці, а зветься вона „коливом“, мабуть, що всі колом її їдять.

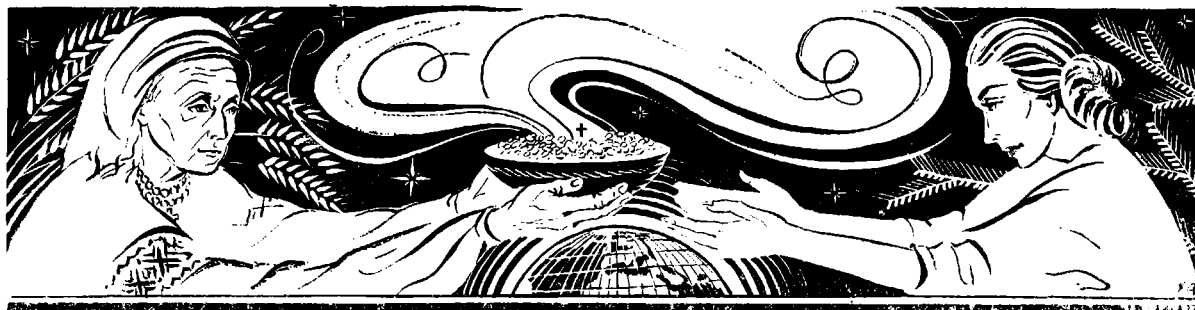
Згодом, коли поширилось у нас християнство, цей старовинний обряд перейшов у нашу Святу Вечерю. Кутя є першою нашою стравою на вечері, отже має центральне значення. Знаємо, що кутю залишають на вікні для померлих душ у родині, хресна дитина несе її по вечері своїй хресній матері, господар виносить її покуштува-

ти худобі, а також для звірів у лісі. Взагалі — Свят-Вечір це родинне свято, бо в нас на Різдво всі з родини мусять бути і їдуть додому з далеких околиць. На Придніпрянщині цілий Свят-Вечір зветься — кутя.

Із словом „кутя“ в нас звязаний цілий комплекс ідей. „Покуття“ це найпочесніше місце в хаті. На покутті садять важних гостей і кутя стоїть там. Образи на стінах висять у цьому священному кутку і вже звідтіля розходять вбік по стінах. Лямпада висить там під образами. Мабуть слово „покута“ також від цього виводиться. Є таке вірування, що коли хтось один винен у громаді, то всі від цього страждають. Коли він розкається, тоді лихо відступиться. Це в усіх народів відоме, а особливо сильне в примітивних. Очевидно, що там на покутті відбувалась віддача одного в жертву заради всіх, а потім це змінилось рівнозначником, рослинним чи тваринним, залежно з чим була тоді звязана людина.

В міру того, як звязки з природою збагачувались, то й кількість обрядів нагромаджувалась. Тому бачимо таку пишноту Різдвяних звичаїв: коляду, перебирання й водіння звірів, обдаровування. Це старовинна магія, що мала вплинути на збагачення роду. Змисл її затратився з християнським віруванням, але форми збереглися, а подекуди й прийняли новий зміст, як наприклад коляда з християнськими мотивами.

Докія Гуменна

Різдвяна обітниця

(Уривок із повісти)

У домі Вольшів панував звичний рух. Туди й сюди, гості, дітвора, сміх та голосні привітання. Обіймались, цілувались і зараз же сперечались по цьому радісному привітанні про якісь незначні справи чи теорії з таким запалом, якби від цього Бог зна що залежало.

Вероніка вискочила з кухні, вхопила в свої обійми дочку, внучку й зята так, якби їх десяти років не бачила. Волосся їй трохи розтріпалось і кучеряве пасмо повисло над чолом. Щоки в неї зарум'янилися від хвилювання.

— Ви певне страшенно голодні з дороги, бідолашні мої. Варваро, рушся! — гукнула вона на дівчину. — Мій Боже, швидше, хочеш, щоб я тебе штовхнула? Внеси чаю, хліба, масла, варення! Скоро, скоро! Ох, ті дівчата! — До своєї наймолодшої: — А ти, Лялю, накрій стіл, дитинко! Швидше, швидше! Боже, бідолашні мої, ви певне замерзли! Та як ні? Ольго, в дитини зимнісінькі руки! Її треба тепліше зодягати. А ти не простудилась? Карольку, підложи кілька полін, щоб вогонь не погас, — звернулася до сина. — Торт мені пригорить. Катю, ради Бога, побіжи й подивись!

Потім сама помчалась у кухню, кожному дала роботу; сама вхопилась за щось, підганяла других, відсунула в останній хвилині милоко з вогню, там дала пораду, — а тут штурханця. Все йшло їй за поволою. Памятала про всі справи нараз.

Що хвилини відчинялись двері і хтось хотів поради, вказівки чи чогось іншого. Котресь із дітей, чи наймитів, чи хтось із сусідів, де саме отелювалась корова, або дитина дістала судорогів. Вероніка скоро мчалась туди, обвинула тепло дитину, вміла допомогти корові і вже знов була тут, щоб доглянути чи все йде своїм шляхом. Все без віддиху, все з криком чи сміхом, але все готова для

тих, що чогось хотіли, чогось потребували.

Іван, найстарший син, привіз товаришів із духовної семінарії, болгарів, що не мали де подітись на свята, а в Чернівцях студіювали богословські науки. До дочок приїхали товаришки. Всіх їх радо вітали. У шкільних кімнатах розложили для них леговища. Не було канапи чи ліжка в домі, що не було б зайняте.

Вероніка видобула з своєї комори всі припаси, а курник потерпів великі втрати.

Дочки прибирали кімнати. Із ліса принесли оберемок шпильчастих гілок і вбоге устаткування кімнат перемінилось у пахучий ліс.

І тут була Різдвяна кімната, строго відокремлена. Лиш тут і там золота нитка, що повисла на волоссі або на одязі тіток, прозраджувала дещо. Коли вони виходили з кімнати, Іра догадувалась незвичайного.

А вкінці наспів цей надзвичайний день. Із кухні пахло грибами, борщем і рибою. Варилась кутя, бо без неї Різдво не було б Різдвом. Сім страв треба подати на стіл. Сім пісних страв, бо ж Свят-Вечір був останнім днем посту. Все спішилось і бігало. Час від часу відзивався з кухні голос Вероніки:

— Швидше, Варваро, подай мені оте!

— Що таке?

— Он, те, до лиха! Не питається сто разів! — Або таке подібне.

Вероніка вимагала. Робота в неї кипіла. Вона рухалась скоро, думала скоро й жадала від інших такого самого. Часом так багато, що треба було вгадувати її думки та закрути їх.

Що більше наближався вечір, то більш підносилося хвилювання в домі. Про Іру ніхто не дбав, а вона ж більше всіх хвилювалась.

Та тут знайшовся тато, що

здавався собі зайвим і зайнявся нею. Він зодягнув її, взяв її за руку й вони вийшли в сумерку з хати.

Сніг скрипів під ногами. Небо простягнулось, зоряне й безконечне, над селом. Поля бігли, як тільки можна було доглянути оком, до сірої й білявої смуги на обрії, де починався ліс, де зникало небо й таяв червоно-фіолетний відблиск невидного сонця. Тут і там заблистіло мале віконце в принишклих хатах. Із коминів курився дим. І в селі слідно було оце святочне дожидання чогось незвичайного.

Молоді хлопці збирались групами. Жінок і дівчат не було видно, лиш тут і там котрась промайнула подвір'ям.

Тато вітався зі всіма й вони йому з пошаною відповідали. Йшли далі й уже незабаром вийшли на край села. Стало цілком тихо, чути було лише скрип снігу під ногами. Потемніла синь неба, неспокійно блимали зорі. Близько повис величезний місяць, вилізши з-за білих нив у темне небо.

Ох, як усе блистіло — сніг у їхніх ніг — ні, це не був сніг, це ж було щось мякенького, легенького, немов чудова тканина, засіяна тисяччю самоцвітів, оте, що простелилось по землі, що звисало з дерев. Іра догадувалась: це ж було вбрання янголів, що вони погубили на землі. А тут... ні, вона напевне не помилялась, он там щось промайнуло поміж мохом оброслими деревами, щось безмежно легкого й ніжного. Воно линуло, не торкаючись землі босими ногами і сховалось за цією старою смерекою. Золото заблистіло волосся. Іра заперла віддих. Це ж ніхто інший, як янголятко!

— Тату, тату! Ти бачив янголятко? Що воно робить у лісі? Може годувє серни? Ож, бачиш? — шептала схвилювано. — Он, (Докінчення на стор. 6)

Молодій матері

(Замінчення)

Дітям дуже подобається книжечка Євгена Яворівського „Казка дітям величка про курчатко і шуліку“. Цю казочку на бажання дітей доводиться перечитувати майже сто разів і діти ще несповна трьох років майже цілу її напам'ять можуть знати. Всі домашні тварини відбивають у шуліку курчатко, вертають його мамі-квочці і потім на радостях усі танцюють довкола курчатка. Малюнки в цій книжечці дуже гарні. Добре подана ідея помочі ближньому. Чудова також книжечка „Ой, хто там?“ Перелісної. Сам її вигляд дуже естетичний і діти з охотою розглядають малюнки. Віршики такі легкі, приємні, приступні дітям, що вони просять ще і ще їм перечитувати, то про ляльку, то про коника, то про гусочку й інші всі. І слухаючи, без усякого навмисного заучування запам'ятовують їх і потім по якійсь асоціації ідей, говорять той чи інший віршик від початку до кінця. Віршики в книжечці К. Перелісної „Для малят про звірят“ теж дуже гарні, хоч малюнки менш подобаються дітям, занадто вони модернізовані. Трирічним дітям вже можна читати деякі оповідання й віршики зі сторінки „Нашим малятам“. Народні казки можна їм теж читати, але перше треба добре переглянути, самому чи надаються. Напр. у збірнику „Вітрового батька торба“ є дуже неприємні казки. Ось у найпершій сом рятує рака від ворони на те, щоб потім самому його зісти — антиморальність.

І для національного і релігійного виховання дуже важливими моментами є наші свята. Задовго до Різдва можна зачати співати з дітьми колядки, оповідати про народження Ісуса, показувати вертеп. При тім слід оповідати про те, як святкується Різдво на Україні. Те саме відносно Великодня, Зелених Свят.

Потроху вкладається дітям і ідея Бога. Діти охоче сприймають думку про існування доброго, могутнього, справедливого Єства. У два роки можуть навчатись перехреститись і сказати „Во ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь. Дай Боже, щоб усі були здоровенькі.“ Молитва приходить пізніше. До церкви два і пів і 3-річні діти ходять охоче.

При всьому тому треба дуже оберегати дітей від впливів вулиці, телевізії,

камиксів. Коли в дітей виробити естетичне почуття, то вони самі відкидаються від образків на камиксах. З охотою, наприклад, розглядають чудові, неокольорові малюнки в „Рукавичці“, а глянувши на камикси, кажуть: „бе, я цього не люблю“, хоч їм про шкідливість камиксів ще ніхто нічого не говорив.

Починаючи від 3 і пів до 4-ох років можна дітей потроху вчити читати й писати по-українському, звичайно, не втомляючи їх, не докучаючи цим. Необхідно, щоб діти, перше ніж учитись читати й писати по-англійському, навчилися читати по-українському. Англійською мовою вони вчать читати слова, а не зливати звуки чи склади в слова. І коли вони перше навчатись читати по-англійському, то й читаючи по-українському, не складатимуть букв у склади, а потім у слова, а старатимуться вгадувати слова. А коли пер-

ше навчатись читати по-українському, то й англійське читання дасться їм легше і там їм звичка поступово складати букви, допоможе. Було багато прикладів такого явища. Наші діти, що вміли вже читати по-українському, скорше від американських навчалися читати по англійському й були потім кращими учнями. Це важливе, бо зберігає від почуття меншевартості.

Думаю, що такі засоби збережуть нам наших дітей: вони виростуть українцями і разом із тим матимуть забороло від деморалізації. Нехай беруть із чужого все, що добре, але нехай люблять і шанують своє.

При вихованні старших дітей від 6-7 років помагають нам Пласт, школа українознавства, балетна школа, малярська студія — все, що створює дітям українське середовище. Але в цій статті ми про те не говоримо.

Надія Іщук

ІЗ КОНКУРСУ ВИШИВАНОГО ВБРАННЯ В ЕДМОНТОНІ:

Учасниця конкурсу Софія Батицька в білій вечірній сукні. Довжина сукні $\frac{3}{4}$, зі споду легка криноліна. Вишивка примінена здовж скісного вирізу і долішнього краю. Гл. замітка на стор. 12)

From a display of embroidered dresses at Edmonton, Canada. Sophia Batitska appeared in white evening gown, embroidered at the cut and along border.

Різдвяна обітниця

(Закінчення зі ст. 4)

воно рухається. Он там паде сніг із галузки, чуєш?

Іра стиснула міцно батькову руку. Серце в неї так голосно билось, що здавалось їй, сплющить янголятко. З набожністю дитини, вона подумала, що їй треба ж бути вдячною за цю зустріч, треба бути доброю. Вона мусить обняти татка. Де ж подіти цей надмір почувань, цей перелив вдячності, що нагромаджувався? І що вона могла роздарувати? Ніщо — а все ж їй радість розсаджувала груди. Вона так міцно стиснула його за руку.

Батько зрозумів, що вона відчуває. Підняв її як мячик і поніс її кусень дороги. Вона захлинулася від радості, бо їй здалось, що вона летить. Його теж пірвало окрилення дитини, бо він сказав, стратившись серед радісного настрою, напів жартом, напів обіцянкою:

— Носитиму тебе завжди. В мене на те такі сильні руки, щоб ти могла літати як пташка понад усіми хащами... Так носитиму тебе аж ти виростеш, і коли тобі буде п'ятнадцять, все одне піднесу тебе, як довго захочеш. Не треба тобі сходити вниз, коли не схочеш.

Та вона полетіла, як стріла з натятого лука, погнала в ліс і не тямилась від радісного дождання. Ні, Іра не була такого роду, щоб далась носити. Вона гарячково прагнула життя, з усім добром і лихом, що воно могло їй принести.

Її уява казала їй шукати за кожним стовбуром щось чудесного. Здавалось їй, що ціле небо зійшло на землю та кругом дьотяться чуда.

По дорозі до дому ротик їй не замикався. Вона розказувала й розпитувала... Що то батько не повинен був знати! Бо ж небо й пекло й усі духи сьогодні в руху... Це ж вечір під Різдво. Іра переймалась усім до глибини. Чудеса чудес...

Пізно повернулись додому. Вже всі сиділи за великим сто-

лом, включно з наймитами. Бажаючи собі щастя й благословення згадували всіх рідних і сягали ложкою в велику миску з кутею, що була першою й найважливішою Різдвяною стравою.

А тут залунали з надвору дитячі голоси: „Бог предвічний народився“.

Співали одну стрічку за другою і по одній коляді прийшла друга й третя. А потім велика радість для Іри — вийти разом із дорослими назустріч малим колядникам та обдарувати їх. Отих, що притиснули червоні носики до шибок, закутані в великі кожухи, де майже губились їх дрібні постаті.

Ледве зїли борщ і сягнули за рибою, коли в кухні роздався шелест і покашлювання. І вже пролунало з грудей сільської молоді „У Вифлеємі стала новина, Пречиста Діва породила Сина“. І молодь треба було угостити та зложити даток за коляду.

Другого дня вранці сподівались старших господарів села. Для них накрито стіл. І вони співали коляді про чудо, що сталося у Вифлеємі, про Дитяtko, що народилось, щоб принести мир людям, а на себе взяти все людське горе.

Старшим, гідним господарям годилось дати більше грошей, бо вони збирали на церкву.

Свят-Вечір був часом молоді. Ще був узвар і торт із яблук, але Іра вже не могла ликати з нетерплячки. Вона ж очікувала найкращого з усього, отого срібного дзвіночка, що рівночасно відчиняв заборонені двє-

рі. І він залунав так райдужно й ніжно, як ніщо на світі. Вона в захопленні впала на коліна. Зложивши набожно ручки, вона й не чулась від того всього світла, запаху ялинки, а й від звуку коляди, що її стали співати всі докруги, тітки й вуйки, їх приятелі, студенти, різними голосами.

А потім втихло. Одна з тіток сіла при старому, розхитаному фортеп'яні і на честь дідуся заспівали всі гарну, стару, німецьку пісню: „Тиха ніч, свята ніч!“ Згодом усі долучились та окружили дідуся, а в нього очі зі зворушення зайшли сльозами. Та він не був би старим Вольшом, коли б не соромився цих сліз та не старався їх збути якоюсь шорсткою заввагою.

Подарунки дістала тільки Іра й тьотя Ляля, що були майже в тому ж віці.

Воно не було в звичаю на Буковині себе взаємно обдаровувати та й Вольші не були можливі люди. Хата їх стояла отвором для кожного, що не мав дому. Всіх приймала Вероніка тепло й сердечно нагодувала та напоїла. В атмосфері материнської теплоти зникала всяка туга чи скорбота. Більшого вона не могла подарувати.

Всі співали ще пізно в ніч.

Коли Іра заплющила очі, здавалось їй, що її ліжко рухається, а її подушки — це хмарки, що її легко й м'яко несуть на гору. Вона вже не знала де кінчилась дійсність, а починався сон. Та який сон міг дорівняти цій чудовій дійсності? Дійсності, що дала їй глибоке почування батька, що сховалось в її дитячій душі як скарб на ціле її життя. Дійсності радісного дитинства, благословенного тією вірою, що такою чистою живе тільки в дитячих серцях. Повіки заплющились, як завіса. А за нею спочив світ, мрійний світ радісного дитинства.

Подаємо уривок із повісті нашої буковинської землячки Лідії Семаки „Між млинськими каменями“. Книжка, що появилася німецькою мовою, змальовує життя-буття української родини, з якої авторка походить.

Лідія Семака

Памяті великої лікарки

Д-Р ЄЛИЗАВЕТА ГІМЕЛЬРАЙХ (1890—1955)

У далекій Австралії, віддаленій від нашої соняшної Батьківщини великими просторами, відійшла у вічне людина, що мала ніжну душу, палке серце, велику любов до всіх людей, що потребували будь-якої допомоги, і ще більшу любов до України. Існує стара як світ приповідка, що про мертвих треба говорити лиш добре. Очевидно, людська мудрість сформулювала її для свого виправдання, бо немає людей, що творили б тільки добро, або що люди більше творять зла, як добра. Тому по смерті, щоб поширювалось і множилось лиш добро — традиція вимагає говорити лиш про добрі діла. Але, як то й не дивно, а бувають люди, що таки справді творили в житті лиш добро. Як за життя, а особливо по їх смерті, приходиться стверджувати те саме.

До таких людей належала доктор Єлизавета Гімелґрайх. Навіть більше треба сказати — вона служила людям, у повному розумінні цього слова, майже 50 років, проживши всього 65 років, більшу половину в бурях і революціях.

Слабенька тілом — сильна духом, байдужа до себе, надзвичайно чула до інших, недбала до себе — вимоглива до інших, така вона була в усі періоди свого свідомого життя. Вона ніби спеціально була створена бути лікарем, і не лише лікувати фізичні хвороби, а й духові. Пацієнти, мало сказати любили її, вони її шанували, обожнювали. Вона вміла перейняти тривогого хворого, розрадити в сумнівах, підтримати животворчий дух хворого. Все те сприяло не лиш популярності Єлизавети Гімелґрайх, а й творило ту атмосферу між лікарем і хворим, що більш благотворно впливає на вислід лікування, аніж найрадикальніші ліки. Одним словом, вона була лікарем і з поклонання і з природи.

*

Народилася Єлизавета Гімелґрайх 18. вересня 1890 р. в Катеринославі, в родині священника, о. Василя Попова. В 1910 році закінчила з відзначенням жіночу гімназію в м. Бахмуті і того ж року склала матуральні іспити (за повний курс чоловічої гімназії), бо лиш у такому випадку їй відкривалась вільна дорога до вищої університетської освіти.

За порадою свого батька, вона пі-

шла „в народ“, щоб пізнати ближче Україну чи, радше, її становий „хребет“ — українське село. Вона пішла учителювати в народню школу. Матеріальний бік тут не лише не відогравав ніякої ролі, бо вона не лиш всі свої запрацьовані гроші витрачала на культурні й благодійні цілі серед селян, а навіть ще батько їй допомагав, так ніби вона не працювала, а продовжувала вчитися. В 1911 році Єлизавета Василівна вступила до жіночого медичного інституту в Петербурзі, де почала з великим успіхом засвоювати основи медицини. В цьому році одружилася з майбутнім професором П. Гі-

Д-р Єлизавета Гімелґрайх
Dr. Elizabeth Himmelreich, noted
Ukrainian physician, died in
Australia.

мельґрайхом. В 1913 р., за участь у про-тиурядовій демонстрації і розповсюдження проклямацій, вона була кілька тижнів увязнена й примушена кинути медичний інститут. Повернувшись на Україну, вона з великим трудом вступила на медичний факультет харківського університету, який з невеликими життєвими перипетіями, але з успіхом закінчила в 1918 році, себто за новітньої Української Державности.

Від того часу, аж по останній день її життя, вона не переставала бути зразковим лікарем, доброю дружиною і матір'ю своїх дітей.

Працювала вона завжди практичним лікарем у Чернігові, Воронькові, Каневі, починаючи від сільських і районних лікарень, кінчаючи університетськими клініками й науково-дослідним інститутом Української Академії Наук

у Києві. З своїм дружиною, теж визначним науковцем, професором, доктором ветеринарних наук Павлом Гімелґрайхом, прожили 44 роки, витримавши всі пригоди й невзгоди життя під большевицькою окупацією. І небезпеки арештів, і мандри по близькому сході, в Арменії та Туркменістані не зламали їх. Під час II. світової війни в Києві вони активно допомагали підпільному націоналістичному рухові, а опинившись на еміграції в Німеччині, увійшли у громадське й наукове життя.

Переїхавши до Австралії Єлизавета Гімелґрайх уже не працювала офіційно в лікарні, а жила при родині старшого сина. Брала участь у громадському житті як член Союзу Українок, член Сестрицтва при українській православній парафії в Мелборні й провадила культурно-освітню працю серед своїх співгромадян. Навіть майже напередодні своєї смерті, вона ще читала реферат в Народньому Домі про гігієну жінки.

Умерла 30. квітня 1955 року в шпиталі м. Мелборн, осиротивши дружину, сина з невісткою і двох онуків.

*

Єлизавета Василівна була також видатним науковцем. Лиш несприятливі обставини перешкодили їй виявити себе в усій повноті й глибині. Але й те, що вона зробила, багато говорить про неї, як вдумливого вченого.

Як ми вже згадували, вона, не кидаючи практичної лікарської діяльності, включається до наукової праці. Ще перебуваючи асистенткою на медичному факультеті в Києві вона виявила небуденний хист і зацікавлення наукою, але лиш згодом, після переїзду всієї родини до Києва в 1922 році її запрошує відомий професор-гінеколог Крупський собі за асистентку до університетських клінік у Києві. Тут вона виконує низку дуже цікавих наукових праць, які видруковані частинно. Одначе цілість не побачила світу й по цей день. Одна її наукова праця на тему „Перевірка роботи серця перед гінекологічними операціями“ на науковому засіданні університетських клінік дістала загальне признание і високу оцінку. Так само й інші праці її були оригінальні й являли собою значний вклад у науку.

Працюючи в гінекологічній клініці,

Єлизавета Василівна цікавиться чисто теоретичними проблемами, зокрема біологічною хемією, наукою всіх наук, бо щоб пізнати життя в здоровому, а тим більше в хворому організмі, треба досконало засвоїти хемію всіх життєвих процесів. Для вивчення фізіологічної хемії, вона почала працювати в Біохемічному Інституті Української Академії Наук у Києві, спеціально над проблемою авітамінозів. Скоро вона зробила в цій ділянці неабиякі поступки. Виконала дуже цікаву працю на тему „Зміни катепсини та ліпази тканин при експериментальному С-авітамінозі“. Цю працю вона 13. квітня 1940 року в Академії Наук захищає як дисертацію, а після того УАН видала її окремою книжкою.

Одночасно, Єлизавета Василівна виконує іншу працю на біохемічну тему, а саме „До питання про залежність між вітамінозом С та ферментами“. Має в проєкті низку важливих тем, але війна і повоенні події стали на перешкоді. В ділянці біохемії Єлизавета Василівна мала успіхи не лиш на ниві чисто науковій, але й педагогічній. Її обрано доцентом, а після того керівником катедри біохемії вищої сільсько-господарської школи в Білій Церкві.

Доктор Єлизавета Гімелрайх мала ще одну прикмету, що її так бракує нам, жінкам. Вона не лише була вірною дружиною свого чоловіка, а й помічницею в його наукових дослідах. Будучи інтелектуально високо розвинутою, всесторонньо освіченою, вона увійшла в усі деталі наукової праці свого дружини, допомагала йому порадами й навіть технічно виконувала ті чи інші складні лабораторійні досліді. Підкреслюємо цей момент, бо не скрізь і не всі спроможні на таку плідотворну співпрацю.

Не тратила вона звязку з наукою і в умовах еміграційних злиднів. Працюючи лікарем у шпиталях ІРО, Єлизавета Василівна включається до праці у відновленому в Європі Українському Технічно-Господарському Інституті. До речі сказати, що її дружина, проф. П. Гімелрайх, був ініціатором і першим деканом ветеринарного факультету УТГІ в Мюнхені.

На закінчення наших спогадів про Покійну, як українського вченого, ще хочемо згадати, що долі хотілось, щоб 13. березня 1953 року увесь її дорібок — друковані й недруковані праці, матеріяля, зібраний на протязі життя і з такими труднощами збережені й вивезені (точніше: винесені на плечах) з

Батьківщини, всі згоріли під час пожежі їхньої хати у Мафрі, в Австралії. Отже, все, що було метою життя, все, що вистраждане й вимріяне — пішло з димом. Справдилось українське прислів'я „Бог дав — Бог узав“.

*

Ще згадуємо про Єлизавету Василівну як про людину. Кажуть, що людяність — найвища якість кожного, але справжнім скарбом людини є її людяність, коли вона супроводиться іншими якостями, скажімо, високими інтелектуальними особливостями, вищою професійною кваліфікацією тощо. У Єлизавети Василівної, як ми уже згадували, були всі ці якості дуже яскраво виявлені. До своїх пацієнтів вона відносила немов до своїх ближніх, чи рідних. Тому, як правило, пацієнти, після її лікування, чи навіть поради, ставали її приятелями. Студенти її любили не лиш як учителя, чи керівника, а як старшу товаришку, а сусіди, знайомі, співробітники — вважали її за найправдивішого друга, приятеля.

Авторка цих рядків на своєму досвіді знає один такий випадок, що цілком характеризує Єлизавету Василівну, як людину й приятеля. У 1935 році мій чоловік, що разом із проф. П. Гімелрайхом працювали в Біло-Церковському Сільсько-Господарському Інституті на посаді професора-патолога, в так звані „Кіровські дні“ був виключений з Інституту, спілки наукових робітників і позбавлений будь-якої праці, за участь в одній імпрезі, що була визнана за „протидержавну, контрреволюційну демонстрацію“. Поки провадилося слідство, майже всі наші знайомі відіурналися нас і нашої хати. Лише одиниці нас відвідували. Були навіть такі, що просили нас, щоб ми, якщо прийдеться на слідстві, говорили, що вони відвідували не нас, а нашу... робітницю, що провадила в нас господарство й доглядала дітей. Єлизавета Василівна, як про це довідалася, то разом із своїм чоловіком демонстративно почала щодня нас відвідувати і, само собою зрозуміло, розраджувати нас і всіляко підтримувати на дусі. В ці часи то була не лише відвага, а справді самопожертва, бо в кожну хвилину всі могли опинитися увязненими, як причетними до одної справи.

Не кажучи вже, що майже всі випадки лікування вона провадила безкоштовно, а часто-густо навіть свої ліки видавала. Між іншим, слід згадати, що вона, як лікар із широким природничим кругозором, часто навіть при

складних випадках застосовувала мало відомі препарати, або чисто народні методи лікування. В тих умовах, коли відсутні були в аптеках найпростіші лікувальні засоби, то був правдивий скарб для нас, що були її сталими пацієнтами.

Дуже гарно висловився про її вдачу дружина Покійної, сам проф. П. Гімелрайх, у листі до нас: „Вона давала мені стимул до життя, бо в моральному й інтелектуальному відношенні була просто скарбом. Ми 44 роки прожили з нею без усяких колізій, взаємно розуміючи один одного навіть без мови. І цікаво відмітити, що чим довше ми жили спільно, тим триваліше ставало наше співжиття. Особливо воно зміцніло після виїзду з Батьківщини, бо еміграція ще більше нас звязала спільною журбою...“

Умерла вона мріючи... про поворот на Батьківщину, щоб там, серед рідного народу віддати решту своїх сил, а може навіть довершити свої мрії, втілити свій практичний досвід і наукове знання в монументальну працю, яку вона все своє життя виношувала в своїй душі.

Нехай цих кілька щирих слів будуть вінком на її могилу в далекій Австралії, а родині її — словами співчуття про невіджаловану втрату.

Євгенія Розгін

СВЯТКУВАННЯ КНЯГИНИ ОЛЬГИ

Щораз більше доходить вісток про святкування 1000-ліття хрищення княгині Ольги. В Шикаго Об'єднані Жіночі Організації з ініціативи Союзу Українок Америки влаштували дня 23-ого жовтня врочисту академію, що пройшла з великим успіхом. З тієї нагоди комітет видав поштову наліпку з портретом княгині кисти Мирона Левицького.

Міжнародня Жіноча Виставка в Нью Йорку проходила під знаком 1000-ліття. В українському кіюску був виставлений портрет княгині кисти Ольги Дядинок, а на тлі картин української архітектури стояла жива жіноча постань у костюмі Ольжиних часів.

У Канаді відбулось святкування з нагоди Окружного Зізду БУК і ЛУКЖ у Давфні, Ман. Доповідь виголосила п. Надія Даревич на тему „Св. Ольга взір для наших матерей“. Концерткову програму підготували Сестри Службениці, що ведуть парафіяльну школу.

Зустріч з диригенткою

З Оленою Голинською познайомилась я ще у Львові. Ми зустрічались на генеральних пробах Театру Опери й Балету, то в театральній льожі, де постійно хтось із артистів стежив за виставою, то бувало, перекинулись кількома реченнями в канцелярії театру, під час виплат гажі, то проминались у коридорі, що вів до залі проб солістів-співаків, з якими п. Голинська розучувала поодинокі партії. Пані Галина працювала тоді на становищі концертмайстра і ко-репетитора.

У театрі я довідалася, що пані Голинська походить із Підгайчик біля Львова, де її батько о. Краснопера був парохом.. Середню й музичну освіту здобула у Львові. Вчилась у професорів Старосольської і В. Барвінського (фортепіано), Олескої, Заремби і Любінецького (сольо-спів) і д-ра С. Людкевича (теоретика).

На цей час припадає знайомство Галини зі співаком Михайлом Голинським, який тоді студював оперові арії в проф. Заремби. Галина працювала асистентом у професорів Заремби і Любінецького і молодому співакові часто акомпанювала. Оця зустріч молодих мистецьких індивідуальностей завершилась подружжям, що виїздило часто разом на виступи-концерти. Двоє дітей, Богдана й Миросю, виховала пані Галина власними силами, коли чоловік по-дався за океан.

Проминули роки мандрівки. Одного дня в Торонті я радісно звіталась із Галиною Голинською. Посипались, як звичайно при зустрічі — питання, тим важливіші, що після такої розлуки люди вітали себе сердечніше, як колинебудь. І я почула про ці її найближчі роки:

— У 1944 р. я виїхала з Львівським Театром до Кракова, а потім на Шлеськ до Опельн, де зустрілася з хором Городовенка. Звідсіля доля загнала нас до Габльонцу, де ми працювали у фабриці. Кінець війни застав мене в Кемптені, у Тиролі, де я

диригувала хором. Звідсіля навязала контакт із чоловіком що перебував у Канаді. Восени 1947 р. я переїхала з обома дітьми за океан. На двірці в Монтреалі зустріли нас тепло і щиро канадійські українці.

— Перша праця диригента в Канаді — це була Філія УНО у Виндзорі, куди запросили мене вести хор і вчити в „Рідній Школі“. Півтори року провела я тут, заки рішилась переїхати до Торонта. Знов праця диригента в Нар. Домі впродовж чотирьох років. За цей час я підготовляла академії, концерти, а також із оркестрою, хором і солістами виставила: „Запорожця за Дунаєм“, „Катерину“, Запорізький скарб“, „Шаріку“, „Вій“, „Сільське кохання“. Кожної осені хор „Народного Дому“ брав участь у концертах Всеканадійської Виставки, репрезентуючи українців Канади. На 1. Музичному Фестивалі пісні й танку в Торонті 1952 р. хор „Нар. Дому“ у змаганні з іншими місцевими хорами здобув 1. нагороду.

— Окрім праці диригента я розвинула в Торонті школу гри на фортепіані та сольового співу, яка допомогла мені створити собі екзистенцію в Канаді та ще й фінансувати правничі студії сина Богдана на університеті“.

Тут я привітала п. Галину з внучкою, якою обдарувала бабуню дружина Богдана. Ми здивувались, як швидко летять роки в Канаді!

Але і в її праці настала зміна. Одного дня довідалися її друзі, що вона стала диригенткою при організації УНО і основником музичної школи ім. О. Кошиця. Знову готує концерти, академії, свята-річниці та приготує вистави з хором, солістами й оркестрою, як „Циганка Аза“, „Дай серцю волю“, „Лиха іскра“, „Гуцулка Ксеня“, що вже відбулись у залі УНО в минулих сезонах. На близьке майбутнє готується „Шаріка“, „Ніч під Івана Купала“, „Маруся Богуславка“,

Галина Голинська

Halina Holinska, director of Ukrainian choirs and of a musical school in Canada.

„Довбуш“. Всі ці музичні постановки вимагають великого вкладу праці, проб і проб без міри. Бо ж виконавцями здебільшого аматори, що горнуть до праці у сценічному ділі. Та є між ними справжні таланти й радісне те, що всі вони тягнуться до рідного слова й пісні та хочуть закріпити своє знання української музики. А в цьому ділі найкращим провідником їм може бути проф. Галина Голинська, що вже довгі роки над тим працює.

Оленка Гердан

У 1000-ЛІТТЯ ХРИЩЕННЯ
КНЯГИНИ ОЛЬГИ

придбайте книжку

о. д-ра І. Нагаєвського

**Рівноапостольна
Свята Ольга**

Історичний нарис

Вийшов накладом Союзу
Українок Америки

Ціна \$1 разом з пересилкою.
Замовляти в Централі США

Хіропедистка

У цьому числі представляємо рідкісне жіноче звання, із ряду допоміжних медичних професій. Хіропедія — це догляд, плекання й лікування ніг. Щойно недавно почали жінки займатись цим і виявили небуденні здібності. Жіноча рука особливо надається до піклування болючих частин ноги.

Недавно тому промайнула крізь наші часописи вістка про те, що Люба Прончик, дружина окуліста й громадського діяча д-ра Іллі Прончика у Філадельфії, закінчила студії хіропедії. На мій запит я почула, що вона приймає в канцелярії свого чоловіка у вечірніх годинах. Вона уродженка Америки й походить із Шамокин, Па. Її батько, Михайло Янкович, відомий громадянин, помер недавно тому.

Мене зустріла невеликого росту струнка жінка зі свіжим личком і ясними очима. Вона в білому халатику з засуканими рукавами. Волосся відгорнене від чола й притримане білою спряжкою.

Після вступних привітань я приступила відразу до справи. Що це таке — хіропедія? Яких студій вимагає? З якими клопотами приходять люди до неї? До якого розміру може вона їх лікувати?

— О, ви багато хочете знати! Попробуємо по черзі, — каже пані доктор із милою усмішкою. — Про хіропедію скаже вам найкраще ця летючка, видання Т-ва Хіропедів у Філадельфії, що є в мене напоготові. Тут коротко зібрано все, що найважливіше про наше звання.

І справді. На двох листках подано, що сучасний хіропедист займається лікуванням ноги — від болючих нагніток, аж до деформувань включно. Вишкіл вимагає основних студій. Абсольвенти середньої школи повинні закінчити 2-літню підготовку, а потім ще чотири ро-

ки справжнього вивчення предмету. Студії закінчують дипломним іспитом із титулом доктора хіропедії. У своїй праці хіропедист тісно співпрацює з лікарем.

— А тепер, коли ви прочитали це, говоритимемо даліше. Які в людей клопоти з ногами? Дуже різні. У дітей — це деформування ноги, яке треба направили. Буває воно і в дорослих, тільки це трудніше лікувати. Даліше — різного роду нагнітки і затвердла шкіра, розпрямлення ноги й жиляки. Це все дуже людям докучає. Є також недуги ніг, що є наслідком іншої причини, як цукриці чи артритизму. Такі ноги теж підпадають під наш догляд, але вже по діагнозі лікаря.

— Яке розмежування нашої роботи? Якби вам це зрозуміло сказати? Ми, хіропедисти, доглядаємо людську ногу зверху — ліками, масажами і дрібною хірургією. А лікар лікує ногу в цілості.

— Чи є багато таких недомогань? На жаль, так. Швидше темно життя, тверді, бруковані вулиці, невивідне взуття — все це дуже відбивається на людській нозі. Також люди, що мають стоячу роботу, згодом занепадають на ноги. Треба сказати, що більше терплять від цього жінки, як чоловіки. Раз, що хатня метушня дуже нищить ноги, а по друге — легкі черевички на високих каблучках.

Слухаю цих слів молодой спеціалістки і пригадуюсь над спонуками, що привели її до цього звання. Як вона сама каже, жінки щойно починають його здобувати.

— Це сталося дуже просто. Коли я була підлітком, мене вхопила недуга поліо і грозила мені каліцтвом. Батьки лікували мене дуже дбайливо. Під час недуги я почала читати популярну медичну літературу, щоб пізнати причину свого нещастя. Тоді то прийшла мені гадка

вивчити якесь медичне звання, коли б я виздоровіла. І справді, коли мені покращало, тоді я вибрала хіропедію. Я все любила дрібні ручні роботи, мала терпеливість і велику зручність у руках. І ніколи цього вибору не пожаліла.

Питаюсь про її години праці та розмір її практики. Вона ж не так давно, як покінчила.

Пані доктор всміхається.

— Бачите, я ж одружена й мати трьох малих дітей! Подружжя перервало мені студії і тільки завдяки виrozumінню чоловіка я могла їх докінчити. Мені жаль було перерваних студій і він розумів це. Тепер я почала свою практику й не думаю ставити її широко, поки діти не підростуть. Ще одна прикмета мого звання, що можу виконувати його вдома та в різному розмірі.

Пані доктор показує мені ще шафку з ліками і бандажами та своє робітне знаряддя — різні ножики, щипчики, пилочки. Ось низький, вимощений стілець, на якому пацієнт уміщує свої ноги. А тут приладдя для відливу ноги, що його вона теж робить, коли треба пацієнтові приписати окремі черевички.

Передомною мигають її дрібні, зручні руки. У них заховане велике вміння, що приносить людям пільгу. Чи це не радісне завдання в житті? **Л. Бура**

ВІДЗНАЧЕННЯ ПРОДАВНИЦІ ГАЗЕТ

Президент французького синдикату газетних продавців відзначив недавно тому золотою грамотою одну з найстарших продавниць газет у Франції Жуліетту Тюе. Їй тепер 78 років і вона почала свою працю у віці 12 літ. Впродовж 66 літ вона продавала газети на тому самому розі вулиць. Розказує, що найбільший попит за її пам'яті мали газети під час вибуху першої світової війни. Від того часу вже ніщо її читачів так не схвилювало.

Недавній ювілей

10. травня 1930 р. зійшлося при церкві Сошествія Св. Духа у Брукліні кількадесять українських жінок. Наряду скликала відпоручниця Центрамі США п. Лотоцька. По її гарячій промові 45 жінок згуртувались у Відділі США. До першої управи увійшли: Анна Тижник, голова, Катерина Баран, секретарка, Катерина Сенюта, касієрка.

Почався довгий і важкий шлях 21 Відділу США. В початках було багато труднощів. Членство було непривичне до організації, не все розуміло її цілі та спосіб праці. Але у 1935 році уже праця налаждалась і поплила жвавішим темпом. Число членок у Відділі переступило сотню.

Головну увагу приділював Відділ імпрезам. Вони давали розвагу українській громаді у Брукліні та приносили гарний дохід. З-поміж них ще й досі памятають „Українське весілля“, яке вивів Відділ із усіми церемоніями.

А разом із тим йшли збірки й пожертви до Рідного Краю. Вся увага йшла на те, щоб спомогти Рідну Школу, Інвалідів та Союз Українок.

Відділ не занедбував організаційних завдань. У 1938 р. постав у Брукліні молодечий 58 Відділ США, що його створили дочки членок 21 Відділу. „Матірний“ Відділ давав їм усю пораду й опіку.

Коли почало виходити „Наше Життя“ 21 Відділ вповні зрозумів вагу дружаного слова. Майже всі членки передплатили його, а й придбали ще передплатниць поза Відділом.

21 Відділ перший почав висилати пачки заслуженим жінкам на скитальщині. Допомогова акція була дуже широка, але цей жест признання заслужені громадські працівниці дуже оцінили.

У цій праці Відділу заслужились жінки, що довгі роки були у проводі його. Це була Анна Бодак, що її 14 разів вибирали головою, а є тепер його почесною головою. Далше теперішня голова Катерина Баран, що була першою секретаркою Відділу і 7 разів її вибирали головою. Але й інші голови вложили багато праці, як пп. А. Слободяк, М. Бішко, А. Грушко, А. Тижник і К. Дика.

Анна Бодак, почесна голова 21 Відділу США у Брукліні, Н. Й.
Anna Bodak, Honorary President of Br. 21 of UNWLA, Brooklyn, N. Y.

Із дальших урядничок слід згадати Катерину Сенюту, Параскеву Курило, Тетяну Мудрик, Агафію Вітюк, Марію Волчанську, Анну Палашук, Климентину Житинську і Дарію Петріну. Всі вони вклали всі свої сили для розвою Відділу і вдержують його на висоті.

Л. Б.

Нові видання

Woman of Ukraine. Her part on the Scene of History, in Literature, Arts, and Struggle for Freedom. Published by the Ukrainian National Women's League of America, Philadelphia, Pa., 1955. Ст. 48. Ціна 1 дол.

Вже давно потрібно було публікації, про український жіночий рух англ. мовою. Та заки можна приступити до ширшого огляду, якого ще й і в українській мові немає, вказано було видати інформаційну брошуру. Щоб навітлити головні напрямні нашого жіночого руху та подати деякі дані з поодиноких його етапів.

За це завдання взявся Союз Українок Америки. Скликавши для цього спеціальну колегію, притягнув до співпраці жінок-фахівців із різних земель України. Збирання матеріалів і упорядкування їх забрало доволі багато часу. З великим трудом удалося зібрати також цифрові дані з теперішніх підсвіткових публікацій. І картина виїшла, коли не повна, то принайменше

переглядна. „Візитна картка“ української жінки в чужому світі вже готова.

На зміст брошури складаються: інформації про географічне положення й населення України, та її історію, огляд етапів нашого жіночого руху і п'ять коротких нарисів про жінку в містечтві, професійному житті, науці, господарстві і політиці України. Текст багато ілюстрований, як краєвидами, будинками, так і світлинами визначних українських жінок.

Відділи США, що дали почин цій книжечці, візьмуться тепер за поширення її. З її допомогою можна буде поінформувати тут народжене жіноцтво про шлях наших бабунь і матерей, що одні з перших на сході Європи підняли кличі жіночого руху.

Л. Б.

НА МІЖНАРОДНОМУ ГРУНТІ

У Католишких Студійних Днях, що відбулись у січні ц. р. у Зальцбурзі (Австрія) взяла участь численна українська делегація. У склад її входила п. Сергієнко-Штайбл із Зальцбургу.

Катерина Баран, голова 21 Відділу США у Брукліні, Н. Й.
Catherine Baran, President, Br. 14 of UNWLA, Brooklyn, N. Y.

+

Посмертна згадка

КЛІВЛЕНД, ОГАІО

Дня 1. жовтня померла членка 30. Відділу СУА КАТЕРИНА ФЕЦАЧИН. Вістка про її смерть глибоко вразила членок Відділу, до якого вона довгі літа належала. Походила з с. Стенлиць Ярославського повіту в Галичині. До Америки прибула в 1910 р. а в 1913 р. вийшла заміж за Михайла Фецачина. До Відділу СУА приступила від початку його засновання. Була завжди активною членкою, працювала для до-

Catherine Fetzachin, member, Br. 15 of UNWLA of Cleveland, Ohio.

бра Союзу Українок Америки й українського народу. Тому не диво, що велике число членок і громадянства провело її в останню дорогу. За прикладом голови Відділу п. Мураль, зігнули коліна до молитви не лиш членки СУА, але й велике число людей, що зі сльозами в очах молились за її душу. Біля домовини, де вона лежала з відзнакою СУА на грудях, стояли членки СУА з такими ж відзнаками. Під цим знаком проходила вся її громадська праця. Тому й при домовині стояв вінок 30 Відділу СУА. По відправленні панахиди членки рядами провели домовину до похоронного авта. Потім відбулась Служба Божа в церкві св. Петра і Павла, до якої вона належала. Членки Відділу поїхали на цвинтар, щоб віддати покійній останню прислугу. Там на прощання кожна кинула квітку на її домовину і прошептала: „Спи спокійно, а земля, в якій Ти спочила, нехай буде тобі легко!“

В похоронному заведенні голова Відділу п. Мураль промовила кілька слів до зібраних і подякувала членкам

і всім присутнім, що прийшли віддати їй останню прислугу. На прохання голови переведено збірку на „Наше Життя“ і Комітет „Мати й Дитина“ по 30 дол., раом 60 дол. Вічна їй Пам'ять!
Марія Фецачин

ПОКАЗ НАРОДНЬОГО МИСТЕЦТВА В ЕДМОНТОНІ

(гл. світліну на ст. 5)

У днях 22. і 23. жовтня ц. р. Ліга Українських Католицьких Жінок перевела в Едмонтоні два покази. Першого дня виведено народне вбрання, а саме 27 зразків музейної вартости. Це були одяги з Підляшшя, Полісся, Сокальщини, Снятинщини, Гуцульщини, придністрянського Поділля, Буковини й центральних земель. Показ відкрила голова ЛУКЖ п. Анна Прийма, а народне вбрання пояснювала п. Ирина Павликовська. Доповідь про народне вбрання виголосила п. О. Федак.

У склад жюрі входили: проф. Буцманюк, інж. С. Базюк, п. Н. Романків і п. І. Павликовська. Тому, що майже всі одяги були зразкові, жюрі не визначило поодиноких нагород, а висказало загальне признание, як комітетові за придбання, так і поодиноким особам за виведення їх.

Знавці народнього вбрання ствердили одногосно, що такого багатого показу поза межами Батьківщини ще не було. Є тут велика заслуга Ліги Українських Католицьких Жінок, що зуміла використати багатство канадського терену в оригінальне вбрання і вивести його на показі.

Другого дня виведено показ сучасного вишиваного вбрання. До конкурсу стануло 28 осіб із сукнями, блюзками і дитячим убранням. Жюрі (пп. Петецька, Слюзар, інж. Базюк) поділило моделі групами. З дитячої групи признано перше місце Марусі Олійник за білу, плетену суконочку. З групи жіночих блюзок признано перше місце п. Віді Кунді, а з суконок признано перше місце п. Орісі Соробей за чорну суконку з шалем. П. Соні Батицькій висловлено признание за модель вечірньої сукні.

ІЗ НАУКОВОГО СВІТУ

У травні ц. р. відбулось у Дітройті засідання біологічної секції УВАН, на якому проф. Л. Марголіна зробила доповідь на тему „Гістологічна будова і деякі фізіологічні особистості шкіри каракулевих овець“.

Подяка

Складаємо щиру подяку за велику й безкорисну працю при редагуванні й оформленні нашої книжки „Українське жіноцтво Дітройту“ — пп. Лідії Бурачинській і Славі Сурмач. Рівнож щиро дякуємо за статті в цій книжці з нагоди 70-ліття українського жіночого руху пп. Олені Кисілевській, Олені Лотоцькій, Павлині Різник, Ірині Павликовській, Лідії Бурачинській, Ганні Дмитерко-Ратич і Надії Голяш. За статті до 35-ліття громадської праці жіноцтва Дітройту щиро дякуємо пп. адвокатіві Іванові Панчукові, Михайлові Чемному і Миколі Шустакевичеві.

Рівнож хочемо подякувати всім, що причинились до появи тієї книжки зібранням матеріалів і працю над ними, а зокрема секретарці Комітету п. Стефанії Залітній, яка опрацювала історію Філії СУА і Злученого Комітету Жіночих Організацій Дітройту. Щире Спасибі!

Українські Злучені Жіночі
Організації Дітройту

РАДІОПЕРЕДАЧІ ГОЛОСУ КАНАДИ

Через Голос Канади передано вістку про те, що Нац. Рада Жінок Америки створила комісію ОН, якої метою є поширення ідеї Об'єднаних Націй поміж членством. Представницею Союзу Українок Америки є там п. Марія Демидчук.

Подяка

Оцим складаємо щиру подяку п. проф. Помарі за мистецьки виконаний портрет княгині Ольги, який був намальований на наше свято та залишиться власністю нашого Відділу.

16 Відділ ім. Кн. Ольги
Міннеаполіс, Мінн.

Подяка

Складаю щиру подяку членкам 17 Відділу ім. Олени Теліги, що зробили мені таку приємну несподіванку в день моїх уродин. Дякую особливо тим, що займались усім, а це пп. Маїк, Здан і Пало, як рівнож усім гостям і складаю 5 дол. на пресовий фонд.

Анна Галушка

Обеднані Нації

У високому будинку над Іст Рівером перехрещуються інтереси світу. З нагоди Х. Зізду зіхалися знов туди представники народів, щоб радити над розв'язкою світових проблем. Правда, вибух жидівсько-арабського збройного конфлікту не був для цього бажаним супроводом. Але це тільки ще один доказ на те, що ця установа бажана й потрібна. На її терені розв'язується не один конфлікт, що довів би в інші часи до збройного зудару.

Головною метою Обеднаних Націй — є удержувати мир і злагоду в світі. До цього змагають ОН різними шляхами — чи то зорганізованою працею або студіями якоїсь трудної проблеми, чи подорожжю секретаря до червоного Китаю в справі американських полонених. Обеднані Нації розробили вже систему діяння в цьому напрямі. І треба признати, що вона хоч не завжди успішна — проте гнучка й рухлива. ОН мають прикмети молодої установи, що вміє рости й розвиватись.

В Обеднаних Націях є репрезентовані майже всі нації світу. І тут, на її терені вже впродовж десяти літ зударяється світ вільної державницької думки із штамповано-тоталітарним думанням з-поза залізної заслони. Це є теж одною з прикмет ОН. Бо ніде не проявляється так яскраво мертвість цієї державницької доктрини, як у світлі вільної демократичної дискусії чи в застосуванні зловісного „вета“.

Не будемо тут розглядати побудови ОН і їх агенцій. На це існує багата література, яку ви-

дали ОН різними мовами. Нас цікавить у першу чергу те, яке місце уділили Обеднані Нації жінці та її змаганням.

Хартія Прав Людини, ухвалена у 1948 р., стала для жіночого руху зворотним етапом. Тут виразно поставлено рівність жінки з чоловіком у всіх напрямках — правному, політичному й економічному. І хоч цієї рівності ще немає у всьому світі та в усіх напрямках, проте це вже є вихідною, на якій можуть спиратися великі жіночі організації у своїй праці.

Проблеми жіночого руху виявились в ОН у двох установах. Економічна і Суспільна Рада ОН створила Комісію Прав Жінки, ЮНЕСКО (Виховна, Наукова і Культурна Організація ОН) втягнула багато постулятив (напр., жіночу освіту) у свій плян праці. Окрім того і в інших агенціях ОН, як Міжнародня Організація Праці, Світова Організація Здоров'я є заступлені жіночі інтереси. Окрім того Обеднані Нації створили дорадне тіло з різних міжнародніх організацій, що служить йому своїми відомостями в різних проблемах та популяризує його кличі. До цих дорадчих установ належить 12 великих жіночих міжнародніх організацій. Недавно тому ми подали вістку про комісію ОН при Національній Раді Жінок Америки, до якої увійшла представниця Союзу Українок Америки.

Комісія Прав Жінки радила останньо у березні ц. р. і видала ряд резолюцій, що охоплюють найважливіші ділянки жіночого руху. Це є — політичні права жінки, її правне становище, рівну платню за однакову

працю, фаховий вишкіл, порадиництво жінки і жіночу освіту. ЮНЕСКО знов зосередило свою увагу на жіночій освіті. Цю ділянку розробляє основно від ряду літ, уважаючи, що неграмотність жінок на Сході є головною причиною відсталости тих країн. У ділянці політичного вишколу жінки ЮНЕСКО переводить семінарі, як це сталось цього року в Коломбо, де українські делегатки могли взяти участь.

В обох цих установах є звичайно заступлена також УССР. В Комісії Прав Жінки часто зударяється, як усюди в ОН, думки жінок обох світів. Ці різниці виступають тут ще різкіше, як на генеральній ассамблеї. Бо жіноча вдача надає їй більшої сили почуття та виразу.

Для українського жіноцтва виростає тепер важливе завдання — контакт із Обеднаними Націями. У цьому центрі політичної думки світу треба налагодити зв'язки і знайти приятелів. Та перш усього треба пізнати докладно ідеї й діяння Обеднаних Націй. Це є першою передумовою наших взаємин.

Пані Марія Демидчук, що увійшла як представниця США до комісії ОН при Нац. Раді Жінок Америки, ставить перші кроки в тому напрямку. Незабаром вона поділиться своїми відомостями на сторінках цього журналу.

З МІЖНАРОДНЬОГО ГРУНТУ

У світовому конгресі „Пакс Романа“, що відбувся у серпні ц. р. в Лондоні, у складі української делегації взяла участь проф. Марія Томашівська з Німеччини і мгр. Софія Янів із Франції.

На господарському полі

(Закінчення)

Але вертаємось до теперішніх умовин. Перші купецькі станиці в новому світі зорганізувались у кооперативній і в приватній формі. З кооперативних найкраще розвинулись щадничі кооперативи, які стали вже важливими кредитовими установами, що допомогли нашим родинам при закупі домів. Із приватних підприємств ведуть перед споживчі крамниці, а даліше з іншими потребами включено до мистецько-виробничої кооперативи „Базар“. Яка роля організованого жіноцтва у тій ділянці?

У більшості жінки працюють заробково, ведуть домашнє господарство та видаткують усі гроші. Традиція американської домашньої господарки вказує на передову ролю жінки. В американських родинах жінки дістають усю заробітну платню до рук і диспонуєть повною сумою. Отже в тих умовинах роля жінки незвичайно важна.

Тому розгляньмо у нових умовинах. Нова країна розгортає перед нами різні можливості та манить нас блеском гучної реклами. А ми принесли в неї певну культуру, звичаї і власне розуміння життя, яке основане на нашій довголітній традиції і становищі української жінки на рідних землях. Тому мусимо дуже уважно плянувати наше господарство, щоб дати родині й дітям здорові умовини побуту й життя. Мусимо видавати гроші так, щоб із того для нас і для нашої спільноти була якнайбільша користь. Наш загальний інтерес вимагає, щоб ми розбудовували власне господарське життя, бо це є передумовою дальшого розвитку нашої спільноти. Тому ми повинні піддержувати почини тих одиниць, що виявляють ініціативу в господарському житті. Тут хочу подати кілька точок, які могли б поживити ці справи на терені наших організацій.

1. Українське жіноцтво вклю-

чає у пляни своєї праці господарські справи, обговорює їх з членством і на сторінках преси.

2. Розглядає ролю жінки в родині і її господарське значення.

3. Устійнює відношення членства до господарських станиць, які у свою чергу мусять виказати господарську зрідість та стояти на висоті тутешнього ринку.

4. Розглядати можливості творення господарських станиць зокрема тих, що їх можуть вести жінки і їх піддержувати.

Від нас жінок залежить, чи зрозуміємо нашу ситуацію в нових життєвих умовинах. Без сумніву, не можемо працювати тут такими методами, як у рідному краю. Але я вірю, що українська жінка є господарськи виробленою одиницею і знайде і в нових умовинах свій самостійний шлях у господарській ділянці.

Ірина Павликовська

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

Грудень

13. грудня — св. Андрія Первозванного, основоположника Христової віри на Україні. Один із 12 учеників Ісуса Христа, який проповідував у Фракії, Македонії, Трапезунті, Візантії, в Скитії, на берегах Чорного моря, в Керчі, Херсоні та Феодосії. Поплив уверх Дніпром, а в одному місці побачив гори. Там поставив хреста і сказав: „На цих горах засяє ласка Божя. Тут постане велике місто і Бог збудує багато церков“. І постало тут місто Київ. В Україні з давних часів „під Андрія“ ворожать. Тепер молодь улаштує веселі вечірки з танцями, грами і веселим ворожінням.

19. грудня — св. Миколая Чудотворця. Микола і св. Варвара заповідають зиму. „Варвара снігом постелить, а Миколай морозом стукне“. Це є свято дітей. В північній півкулі в цей день їздять санками, дітям дають подарунки від св. Миколая. Він — опікун сиріт і бідних.

культ.-осв. реф. СФУЖО
д-р Галина Лашенко

ВІСТІ ФЕДЕРАЦІЇ

У листопаді канцелярія Федерації розіслала членам-організаціям звіт нашої делегації з конгресу Міжнародного Жіночого Союзу в Коломбо. Членки делегації інж. Надія Глинянська-Шехович і Олена Процюк, зясовують обширно перебіг конгресу, становище нашої делегації та подають свої висновки. Прохаємо зреферувати цей звіт на терені власної організації та подати до нього свої побажання й завваги.

*

Календар культурно-освітньої праці на 1956 рік буде незабаром розісланий. Він узгляднює громадські сезони праці на обох півкулях, враховуючи певні роковини й неподвижні свята. Кожна жіноча організація зможе опертись на ньому й виїняти для свого вжитку те, що на її терені пригоже.

ІЗ СВЯТА КНЯГИНИ ОЛЬГИ В ШИКАГО

Святкування княгині Ольги в Шикаго було дотепер найбільш вдалим відміченням цього 1000-ліття. Треба підкреслити, що для тієї цілі об'єдналися різні організації м. Шикаго, а саме — 12, 22, 36 і 56 Відділи СВА, Відділ УЗХ, 125 Відділ УНСоюзу, Т-во княгині Ольги, Допомогове Т-во, АБН, ООЧСУ, 6 Відділ Укр. Гетьманської Організації, Пласт і СУМА, і дали тим ще один доказ своєї громадської зрілості. Дохід із свята призначено на видання брошури про княгиню Ольгу англ. мовою (243.59 дол.), на сиротинець СС. Василіянок у Філадельфії (13.50 дол.) і для дітей залишенців в Європі (16.00 дол.). Гроші надіслано до канцелярії СФУЖО у Філадельфії. Для користування СФУЖО призначено також частину ювілейних значків (портрет княгині Ольги кисти Мирона Левицького). На цьому місці Управа СФУЖО складає за цей дар щирю подяку.

ЗІЗД СКАНДИНАВОК

У вересні відбувся в Копенгазі зізд організації „Льотте“. Це є рух жіноцтва для самооборони країни і на випадок війни виконує поважну допоміжну роботу для військових частин. Прибули представниці з Норвегії, Швеції і Данії. Фінляндія, де організація „Льотте“ взяла свій початок, не могла вислати представниці, бо договір із СС-СР заборонив їм розбудову цієї організації по війні.

Із життя наших централей

СОЮЗ УКРАЇНОК АВСТРАЛІЇ

У дні 20 і 21. вересня ц. р. відбувся у Мелборні III. Краєвий Зїзд Союзу Українок Австралії. Прибули делегатки від СУА НПВ, Вікторії, Півд. Австралії і Зах. Австралії. Зїздом проводила президія, що складалась: пп. І. Пеленська, голова, І. Хомяк, містоголова, Х. Зарицька і Л. Саракулова, секретарки, а О. Фітьо, Шустова і Климова члени.

Голова п. Пеленська зложила звіт із діяльності Гол. Управи. Окрім того ствердила співпрацю СУА із центральними СФУЖО у Філадельфії та СУОА в Мелборні та подякувала редакції „Вільної Думки“ за уділення місця для сторінки СУА. Тут підкреслюємо, як найбільший осяг — видання інформативної книжечки в англ. мові „Союз Українок Австралії“ та висилку делегатки на конгрес Міжнародного Жіночого Союзу в Коломбо. Із звіту фін. референтки п. І. Жук присутні почули, що кошти поїздки делегатки покрили до половини СФУЖО і Союз Українок Австралії.

Звіти делегаток виказали оживлену діяльність клітин СУА. В діяльності обрядових імпрез і співпраці зі шкільництвом вибивається Південна Австралія, в діяльності звязків Сідней та Перт, у господарських справах та імпрезах Вікторія. Із звіту виходить, що СУА удержує в Сідней школу українознавства, а в Сідней й Аделаїді клуби і про них подамо згодом точніші дані.

Із III. Зїздом була звязана виставка праць українських письменниць. Культурно-освітня реф. СУА Вікторії п. Іванна Дурбак поклада чималі заслуги, збираючи дбайливо твори. Думка — вшанувати з нагоди жіночих зїздів жінок-мисткинь — дуже щаслива, як виказала недавно образотворча виставка із нагоди Конвенції СУА у Філадельфії.

Резолюційна комісія випрацювала резолюції, що вповні відеркалюють активну поставу українського жіноцтва в Австралії. Вітаючи на вступі українську матір на рідних емях та зясовуючи важке положення української жінки там же — Зїзд закликає українське жіноцтво на еміграції інформувати про те жіноцтво вільного світу і проводити свою працю згідно з наміченими напрямними. Далше основно розглянено виховну працю жіноцтва для збереження молодого покоління,

справи допомогіві й дультурні. У діяльності звязків слід підкреслити рішення — створити окремий фонд для вдержування міжнароднього контакту, а в діяльності народнього мистецтва — зайнятись оснуванням етнографічних збірок у стейтових містах Австралії.

Осідком Гол. Управи СУА стає на найближчі три роки Мелборн. До Управи увійшли: Марія Осідач, голова, Ірина Хомяк, Люба Пасічинська, Олена Процюк, Марія Менцінська, Марія Мойсеєнко, містоголови, Ірина Умриш і Іванна Дурбак, секретарки, С. Пундяк, скарбничка, В. Ярема, орг. реф., О. Процюк, реф. звязків, О. Шевчик, культ.-освітня, І. Мамчак, сусп. опіки, Н. Зімницька, господарська. Контрольна Комісія: пп. С. Ваврик, Л. Білик, С. Тимінська. Мировий Суд: О. Фітьо, А. Голобродська, І. Хомяк.

Дотеперішню голову п. Пеленську вибрано почесною головою СУА. Мгр. Ірина Пеленська є рівночасно містоголовою СФУЖО для Австралії.

ОБЕДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК АНГЛІЇ

У дні 25. і 26. вересня відбулись у Манчестері загальні збори ОУЖ. Голова інж. А. Сесь зложила обширний звіт із праці, що виказує зріст цієї організації. Не тільки кількісно збільшилось число Гуртків, бо прибули чотири нові (Сток-он-Трент, Блекборн, Дерби і Волвергемтон), але й праця кожного Гуртка поглибилась. Відбуто ряд поїздок. Окрему увагу поклала Головна Управа на культ.-освітню діянку (п. Бегей), суспільної опіки (п. Колодій) і виховну.

Цікаві були звідомлення Гуртків. Найбільш поширена діяльність імпрезова. Кожен із них переводить Святе Вечір і свячене у громаді, свято св. Миколая для дітей і День Матері з допомогою місцевої школи. Але є багато імпрез загального значення. Девять Гуртків перевело свято 70-ліття жіноцтва, у чотирьох Гуртках відбулись академії в честь Ольги Басараб і Олени Теліги. Більшість Гуртків підготовляється до відмічення 1000-ліття християнства в Україні. Деякі почини дуже оригінальні. Наприклад в Манчестері виведено біля церкви гагілки, у походах Гуртки виступали в народ. вбранні (Аштон, Олдгам).

Велику увагу присвячували Гуртки вихованню дітвори. Тут визначився

Гурток у Рочдейлі (голова А. Калита), що влаштував ряд дитячих імпрез та допомагає місцевим садкові і школі. Таку працю виказують і інші Гуртки. Жіноцтво підготовляє дитячі імпрези, піддержує школи і дбає, щоб діти мали народне вбрання.

В усіх Гуртках урухомлена суспільна служба. Гуртки дбають про хворих у шпиталі, переводять збірки для потребуючих, а також спомагають залишенців. У тому відзначився Гурток у Манчестері (голова п. Ткачук) і Сток-он-Тренті (голова п. Голубович).

Гуртки починають розбудовувати свої звязки з англійським громадянством. Гурток у Бері (голова п. Остапюк) перевів зустріч із чужинками, що одружені з українцями. Створено з них комітет для дальшої співпраці. Гурток у Сток-он-Тренті видав заклик-протест проти насильного переселення молоді з України в Казахстан, що його розіслано англійським жіночим організаціям. Гурток у Тотмордені (голова п. Роснецька) запрошував англійських гостей на наші імпрези.

Гуртки дбають також про плекання народнього мистецтва. І так Гурток у Бері перевів вечір писання писанок, що поширив це вміння на місцевому терені. Гурток у Тотмордені взяв участь у виставці вишивок англійської організації і дістав першу нагороду.

Праця Гуртків різнородна, стоїть у тісному звязку з потребами громади і свідчить про активність і вироблення членок. Треба радити цьому розмахові нашої організації, що може дійти згодом до значення і сили.

До нової управи увійшли: пп. О. Монцібович, голова, інж. А. Сесь, містоголова, О. Роснецька, секретарка, О. Гоцька, культ.-освітня, Т. Перевійніс, суспільна опіка, Б. Микитин, скарбник, Н. Остапюк, член управи. Звязковою зі СФУЖО обрано інж. А. Сесь.

ВІДЗНАЧЕННЯ НІМЕЦЬКОЇ ЛІКАРКИ

На зїзді німецьких лікарів відзначено орденом Парацельза д-р Гільду Гаслінгер за те, що вона в 1945 р. залишилась добровільно в Кінгсбергу і три роки опікувалась за найтрудніших умовин населенням.

Чи ви вже переглянули „Woman of Ukraine“? Ціна 1 дол.

UKRAINIAN WOMAN

OUR ENGLISH COLUMN

VAIN HOPES

There appeared in recent months crevices in the Iron Curtain which divides the world into two camps, the free world and the subjugated world. Various delegations are journeying east and west, foreign correspondents among them, who can more freely report of the situation in non-free part of the world than it had been possible heretofore. The press of the world devotes much space to the problems behind the line drawn by the Kremlin. All these occurrences interest the readers west of the line, and the Ukrainians in particular.

Yes, the Ukrainians are following these reports. Not because they might present new material or would relate something unknown to them. The persons who had lived in USSR for 20 years or more, do not expect anything surprising or any secrets in the developments in USSR. However, we of the free world, are eager to find out how the representatives of the western world are conceiving the Soviet reality, and whether they have grasped the way of looking behind the Iron Curtain.

These traveling correspondents have varied approach. Some of them limit themselves to observation of capital cities, others reach the interior of Central Asia. Some are appraising the Soviet reality only superficially, after having visited Moscow and a model kolkhoz kept for mere demonstration to foreigners. Others, however, are trying to check up the cost of living and the wages of the Soviet workingmen. Still the deep and thorough probing of Soviet reality is too difficult for them, in spite of the fact that some of the visitors may speak Russian and that they are granted more freedom of traveling and movement than it had been possible just a few years back. One of the rea-

sons is, as the New York Times correspondent, Harry Schwarz, states, that the people in the Soviet Union are unwilling to converse, especially with the strangers. They may be friendly toward a stranger, yet reserved and silent. Thirty eight years of terrorism and fright have produced such a state of affairs.

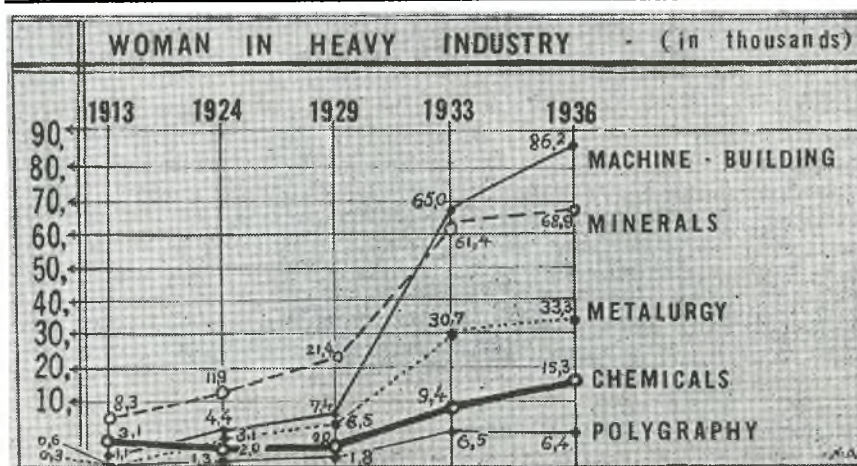
Some visitors even get enthusiastic during their visits in USSR. Senator Ellender (D., La.), was jesting with a family of kolkhozniks and probably believed that he understood their grim way of life. And Miss Whitney found out such phenomena that the Soviet women care nothing about their hairdo or wear, so that, in her opinion, there would be no girl in USSR who could be selected a Miss USSR. Yet they are far too unconcerned to dig into the background of such appearances.

Those who had been up till 1945 under Soviet yoke, but are now in the Free World, do realize that the system of USSR remains as it has been for 38 years and will remain unchanged in humanly foreseeable time. The same extremely centralized government, the same

terrorism, the same rigorous control of all shades of life, and the same general line and objective to seize the rest of the world, to black out the rays of the sun of freedom and hope for better tomorrow of humankind.

Thus we are not apt to lightly accept such misconception as e.g. that there might be a possibility of forming free and independent women's organizations within the USSR or its satellites, as some opinions in some international circles might imply. For we do know it perfectly well that if there would be such organizations, they would be formed at the instance of Soviet government with the strictest instructions to follow verbatim its dictates. They might be even sent throughout the world, however, solely with one and only object — to serve bolshevism.

In the feminist movement in all free countries, which has been leading the masses of women to coordinated action toward attaining complete equality, the principle of freedom of thought, of the press and speech has always been supreme. Since the women have been winning these civic rights through persistent struggle and

From the booklet "The Woman of Ukraine" published by the Ukrainian National Women's League of America.

UKRAINIAN CHRISTMAS UNDER SYMBOL OF SEED

Since ancient times Ukraine has widely been known for its fertile soil and rich agriculture. Our forefathers who lived on the central Dnieper River, had been growing barley, followed by rye and wheat which plants attached them to the Ukrainian land. No wonder these plants constituted the heart of their agricultural work and of mode of life. The wheat-ear, the seed, the stalk — these are the symbols of the earthly fruit that has carried our humans through many centuries.

Hence various ceremonies of our ancestors are linked to the seed, to the fruits of divers sorts. We have no information on this from prehistoric times. However, from the remains which have

labor, they appreciate their attainments and will be ever ready to defend them against usurpers. Each movement requires a climate of independence if it is meant to grow and progress.

There is one organization named Democratic Federation of Women, formed in 1945 at the initiative of communist circles at Paris, whose objective is well known — to mobilize the women of the countries of the Free World to assist in communist activities, though they might not openly manifest themselves as such. The communists are thus trying to deceive the uninformed. But this stratagem is failing more and more in its propaganda as well as in its achievements. Only to mention that the Democratic Federation of Women, in spite of its faultless by-laws, has recently lost its consultative status in the United Nations.

We ought to establish this criterion once and for all that there can be no possibility for free feminist movement within a totalitarian country. Every act or appearance of a human being under totalitarian regime must serve that regime absolutely, completely and exclusively.

L. B.

passed to our Christian way of life we may infer the cult of seed and its significance.

The Ukrainian Christmas is likewise expressing this cult. The principal dish on Christmas Eve is "kutya" (boiled wheat with poppy-seed and honey). We may infer that in distant past it used to be prepared with barley, that first agricultural plant. The husk is removed from the grain (soaked wheat is pounded in a bag), and then the seeds are cooked. Hereafter the ground poppy-seed is added and combined with honey. This dish is served first as the most important. It is a relic of a ceremony when our ancestors after having gathered the crops, had been arranging a celebration in order to partake solemnly of food together with all family.

Still "kutya" is not all the grain presented at Christmas. The head of the family, while getting ready for the supper, puts in the corner a large sheaf tied up with strawband. This is a "didukh," the symbol of the clan. Like a tied sheaf Christmas is supposed to gather together the whole family. The ears in the sheaf are supposed to picture those deceased, living and not yet born.

Even now the custom of assembling all members of the family at the Christmas table is maintained. A plate with "kutya" is being left at a window for the deceased members of the family. After the supper is over the godson or goddaughter bring the dish to their sponsors. In a village a farmer gives "kutya" even to cattle in the stable. He also takes it to the woods so that the animals may, too, taste it. This is a ceremonial dish which is meant to bring on this day all living creatures together.

During the Christmas supper the head of the family performs another function linked to "kutya." He takes a spoonful of this dish and tosses it up to the ceiling while repeating appropriate words. This is certainly a survival of some ancient custom which has been handed down in its entirety. The people are telling fortunes after the number of seeds remaining on the ceiling, saying that so many new swarms of honeybees will come to the bee garden, or something of similar kind. But even this custom became extinct since the time the Ukrainian farmers had started to whitewash their houses, inside and outside (in olden times log cabins were built which required no coat of clay or lime).

The seed reappears at the New Year celebration. The boys visiting the homes in a village are scattering the grain about the floor (this is not unlike the custom, in the western countries, of throwing the rice over the newlyweds). This relic of ancient times is to express a hope for fecundity.

As the contact of man with the soil progressed, the quantity of customs increased. Much of it has been handed down to us in Christmas observance, like disguising, leading animals, caroling. However, we do not mean to go into this problem here. And the basic Christmas ceremony has always been linked to seed — this ancient source of our food.

Therefore the Ukrainian Christmas possesses such a charm all its own. In roaring cities, amid continuous traffic, it takes us back to our old country, to peaceful tranquility of our agricultural past. And every year, while welcoming the new-born Christ, our forefathers are remembered through observing those ancient customs by all Ukrainians scattered the world over.

Dokia Humenna.

TO ALL UKRAINIAN JUNIOR LEAGUERS
AND THEIR LOVED ONES

HOLIDAY GREETINGS
AND BEST WISHES FOR A HAPPY AND
SUUCCESSFUL NEW YEAR

You have recently received a circular of the Central Office of UNWLA. It contains the most important objectives outlined by the XI convention of UNWLA. Please, read it at your earliest gathering and review the problems. Since each division of activity is of similar importance for the organization, be heedful of all of them.

Together with the Circular we are sending the lists for entering the donations for discharging the debt on the house of UNWLA. Every member may donate \$1.00 toward defrayment of mortgage. We call to your attention the decision of the XI Convention. Such small contribution by every member and the ownership of the house by UNWLA will be completed.

The manager of OUR LIFE will soon send lists of subscribers of our magazine to Presidents of Regional Councils and of Branches. This will enable them to establish who, out of the members of the Branch, already are subscribing for OUR LIFE, and who are not.

In trying to find a fitting Christmas gift for your relative or good friend, why don't you subscribe for OUR LIFE for her. You will make her, or him, happy every time the postman brings a new copy.

Neither forget your friends, or those unable to subscribe, in Germany, Austria, France, Belgium, England. Do subscribe for them. There is, in this issue, an order blank which will facilitate your order.

We know that many of you have American friends whom you wish to present with a Christmas gift. And here are the most suitable items — the books published by UNWLA, "Spirit of Flame" by Les-sya Ukrainka, and "The Woman of Ukraine" by many authors.

While caroling, let us not forget our own UNWLA. Let us remember that our own organization needs constant support by its members for it will be as strong as its members will endeavor to make it. We have no doubts that our members and friends will cheerfully respond to your appeals. If we do not remember our own objectives, no one else will.

UKRAINIAN CHRISTMAS EVE DINNER

Kutya (Wheat Dish)
Borsch
Stuffed Jellied Fish
Holubtsee
Vareniki
Dried Cooked Pears
Kolach

Kutya

2 cups wheat
½ cup chopped nuts
¼ cup poppy seeds
honey

Pick out foreign grains from wheat kernels. Wash well. Put in pan and dry in oven ¾ hour at 250°. Stir occasionally. When dry put in sugar sack and beat with rolling pin to loosen skin of wheat. Wash thoroughly. Cook until tender, about 2 hours. Wash ¾ cup poppy seed. Then pour boiling water over seeds to cover and let stand 15 minutes. Drain. Grind poppy seed in food chopper using fine plate. Combine cooled wheat, poppy and nuts. Add honey to taste, about 2 cups.

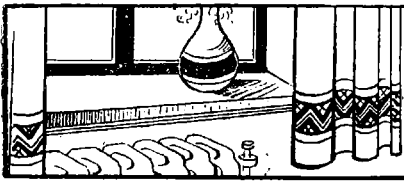
**The path traversed by
the Ukrainian woman
is described in the book**

THE WOMAN OF UKRAINE

Published by the Ukrainian
National Women's League
of America

\$1.00

Order from the
Home Office of UNWLA
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.

У НАШІЙ ХАТІ

Різдвяні закупи

Світляна рекляма мерехтить і запрошує. У вільні години від праці цікава юрба оглядає шибви вистав, товпиться в проходах магазинів. Кожен і кожна шукає, підбирає і купує.

Незабаром ця горячка охопить і нас. Ми не плянуємо цього наперед і через те потреба подарунку не раз заскакує нас. Тому стараємось теж передбачити свої Різдвяні видатки, щоб не шукати в останній хвилині й купити щось невідповідного.

Найлегше подбати про членів родини. Знаємо їх уподобання й потреби, а не раз скевуємо Різдвяним подарунком їх у певний бік. „Порадьте мені якусь книжку для моєї ма-лої, — чуємо часто у книгарні. — Вона не хоче читати, може її таки ця книжка зацікавить?“

Трудніше вже з чужими. З отими „приятелями“, „шефами“, „босами“, „форманами“ і „форледі“, що з ними в'яжуть нас щоденні службові взаємини. Стараємось звичайно дібрати щось із нашого багатого народнього мистецтва, що промовило б до них зрозумілою мовою.

Але Різдвяні закупи не обмежуються до дарунків. Хочемо також поновити свою хату новими завісками, чи килимом. Або прибрати важливе знаряддя до кухні, як „міксер“ чи „товстер“. Або врешті докупити рушників чи стирок, що їх нам уже бракує.

Та це ще не всі наші Різдвяні видатки. Ще zostались харчі, що їх теж треба обміркувати. Велика кількість українських родин святкує вже за новим стилем. То ж часу вже небагато, щоб уплянувати наш стравоспис. Традиційна Свята

Вечеря не вимагає застанови. Але дальші святочні дні, чи святочна гостина? Що подати, як підготувати це?

Оттакі думки й міркування шибвають по голові. Українська господиня зустрічає найтруднішу частину року. Треба її гідно підготувати, щоб радість цього великого свята опромінила всіх.

Але в цьому своєму пляні вона повинна пам'ятати також про наше господарство. Бо в руках української жінки велика сила, якої вона не завжди свідома. Купуючи у своїх, вона підтримує, збагачує українське господарство, а з тим і українську спільноту.

Що з того можу закупити у своїх? Чи є в нашій місцевості крамниця з меблями? Чи є заступництво господарських машин? Переглянути оголошення у газетах, получитись телефонічно. Де можна б

придбати малі українські подарунки? А харчева крамниця є вже напевне всюди, так само як м'ясарня чи заступництво пива.

Щойно ці відомості завершать плян Різдвяних закупів. Бо кожен цент, що йде в українські руки, збагачує нас самих. З українських крамниць постане колись українська гуртівня, а гуртівня зможе піддержати промисловий виріб. Промисл викличе потребу банку. Банк орудує капіталом, якого наше господарське й не тільки господарське життя пильно потребує.

Бачите скільки від вас залежить? То ж приготовляймося добре до Різдвяних закупів! Щоб гідно і гармонійно відсвяткувати свята. З почуттям доброї дружини й матері та зрілої української громадянки.

Зірка

УВАГА!

УВАГА!

ЗАХОДОМ ЗЛУЧЕНИХ УКРАЇНСЬКИХ
ЖІНОЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙ ДІТРОЙТУ

ВЖЕ ВИЙШЛА КНИЖКА

Українське Жіноцтво Дітройту

ЮВІЛЕЙНЕ ВИДАННЯ

з нагоди 70-річчя Українського Жіночого Руху
35-річчя Громадської праці Жіноцтва Дітройту.

Ціна книжки \$2.00

Замовляти у:

Mrs. Pauline Budzol, 9842 Dequindre, Hamtramck 12, Mich.

Злучений Комітет

Віджива дітей у шкільному віці

(поміж 4-тим — 20-тим роком життя)

Від садочка до покінчення школи віджива дитини та її здоров'я — це важлива проблема. Відповідна віджива дає фізичне та психічне здоров'я, буде здоровою нацією.

Кількість кальорій (у формі їжі), конечно для виконання життєвих функцій організму, міняється, залежно від віку. Вона однакова для обох полів поміж 4—10 роком життя. Різниця є маркантна у віці поміж 10—12 р., коли хлопці зуживають багато більше енергії на фізично-важкі вправи та гри. В тому віці достаточне число кальорій залежне також від швидкості росту, величини дитини, її активності. В цьому якраз віці небезпека недоживлення або надмірної ваги — найбільш актуальне питання; її можна обминути підбираючи діету, що має відповідну відживну та кальорійну вартість. Слід завважити, що т. зв. „перекуски“ поміж головною їжею та популярні солодоші є шкідливі, та дають лише т. зв. „порожні кальорії“.

Білко: це головний складник їжі. Його кількість у діеті людини міняється: його пересічну кількість, 70 гр. для мужчин, 60 гр. для жінок (1 гр. на кг. ваги) слід збільшити до 88—100 гр. денно під час тяжі та кормлення грудьми. Кількість білка також слід збільшити у діеті дитини, залежно від віку та росту. Діти повише 10-ТОГО РОКУ життя потребують більше білка, ніж дорослі. Цього часто не знають ні батьки, ні вчителі, ні молодь. Щонайменше половина спожитого білка повинна бути звіринного походження: мясо, дріб, риба, яйця, продукти молока. Брак достаточної кількості білка при кожній їжі є головним фактором у т. зв. „потребі солодошів“, що дають лише „пусті кальорії“ дітям, та дорослим, — ще й нищать їхні зуби.

Вапно: та його товариш, фосфор, це головний складник нашої скелетної структури. Його нам треба на протязі цілого життя, а вже невідклично під час тяжі, кормлення грудьми, та під час росту у дітей. Воно знаходиться головно у молоці. Пересічна доросла людина повинна спожити тижнево 5 кварт молока, або молошних продуктів. Будучі матері, старці та діти потребують більше. Інші джерела вапна це: якця, риба (головно салмон та кавіяр) — сочевиця. Жінкам, що стають матерями у молодому віці слід

пам'ятати, що здорова діета з відповідною кількістю вапна є передумовою здорова дитини. Це зокрема важне, коли організм матері ще не цілком дозрілий.

Залізо: досліди вказують, що організм потребує більше заліза для його червоних тілець крові, коли людина хворіє на недостачу суттєвих складників діети, — як білка, вапна та вітаміни „Ц“ (Vit. C).

Назагал — у нормальній здоровій діеті знаходиться достаточна кількість заліза, щоб запобігти анемії (недокровності). Анемія частіша у жінок через втрату крові під час менструацій, та втрату заліза під час тяжі.

Добрі джерела заліза це: печінка (всепрова має його більше, ніж дорога, теляча!), устриці, вівсяні платки, волоче мясо, яйця, родзинки, шпінат, капуста, крупі.

Вітаміни, необхідні для немовлят та малих дітей знаходяться у достаточній кількості у відповідній діеті старших дітей, та дорослих. Виїмки, це дорослі, чи діти „на діеті“, яким часто недостає вітаміни „Б“ (Vit. B), що знаходиться у хлібі та крупах — та дорослаючі діти у центральних та північних стейтах Америки, яким часто недостає вітаміни „Д“ (Vitamin D). Для них рекомендую „Vitamin D milk“ — або оливу із рибячої печінки (Fish liver oil) — зокрема під час осінніх місяців та взимі.

Щоб дещо допомогти у практиці щоденного життя — подаю на закінчення взір на одноденну діету для дітей шкільного віку:

Снідання:

- 1 помаранча
- 1 порція вівсяних платків — цукор
- 1-2 яйця
- 1-2 кусники хліба з маслом
- 1 склянка молока

Обід:

- 1 порція горохової зупи
- 2 кусники хліба з шинкою, салатою
- 1 порція печива
- 1 склянка молока

Вечеря:

- 1 велика порція мяса
- 2 картоплі
- 1 порція моркви
- 1 порція шпарагів
- зелена салата

1-2 кусники хліба з маслом

- 1 склянка молока
- 1 будиць (pudding)

До цього, додатково, або поміж головною їжею:

- яблуко
- оріхове масло
- 1 склянка молока

Продукти, потрібні дорослаючій дітві протягом одного дня:

- 1 кварта молока
- 1-2 яйця
- 5-6 унцій мяса, дробу, або риби
- 1 ціла помаранча
- 1 порція інших овочів
- 2 середньої величини картоплі
- 2 порції зеленої або жовтої городини
- 1 порція каші (cereals)
- 3-4 столові ложки масла або маргарини до хліба та городини
- 1-2 столові ложки заправи до салат
- 1-2 порції оріхового масла, або гороху, чи фасолі — щонайменше 3-4 рази на тиждень
- 1 порція молочного, чи овочевого будиня
- 1 порція печива
- 1-2 ложки сиропу, меду чи цукру до кашки або овочів

Д-р Надія Сороківська

УКРАЇНСЬКА ЛЯБОРАТОРІЯ

DEKENS PRODUCTS

поручає першу поміч на випадок простуди, грипи, болю горла, уха, болю голови, болю ревматичних, болю у крижах, чи тим подібних, дуже добру масть до натирання

DEKENS OINTMENT

що гріє багато годин і усуває біль чи простуду.

У випадку простуди натерти груди, карк і шию високо, аж поза вуха, в інших випадках натерти боляче місце. Прошу — спробуйте самі і поручайте другим!

16 унцій економічний
на весь зимовий сезон \$5
менша кількість — 4 унції \$2
2 унції \$1

Замовлення прошу слати на адресу

DEKENS PRODUCTS

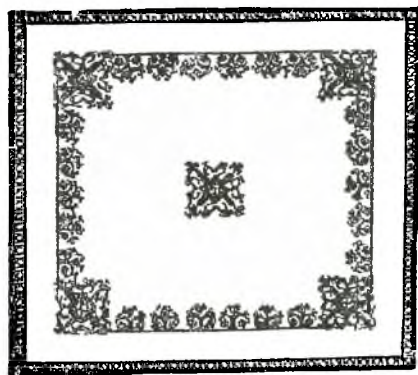
P. O. Box 666, Newark 1, N. J.
Негайна доставка. — Якщо замовлення оплачене згори, ми покриваємо кошти пересилки. — Пошукуємо агентів до продажу між Українцями.

Українська вишивка

В українському мешканні — українська вишивка!

ВИШИВАНІ СЕРВЕТКИ
кожної величини
можна набути
в кооперативі „БАЗАР“
у ціні від 1.90 до 11.60 дол.

B A Z A A R
822-823 N. Franklin St.
Philadelphia, Pa.

Жадайте цінників!

Взори — гуцульські, бойнівські, буковинські.

ВИШИВАНА СЕРВЕТКА

Недавно тому одна з читачок прохала нас подати зразки вишиваних серветок. Їх стільки потрібно в мешканні! А труд вишивання невеликий, бо це дрібна робота. Починаємо подавати зразки. Їх композиція нетрудна, бо це мала площина. Але може бути дуже різноманітно прикрашена.

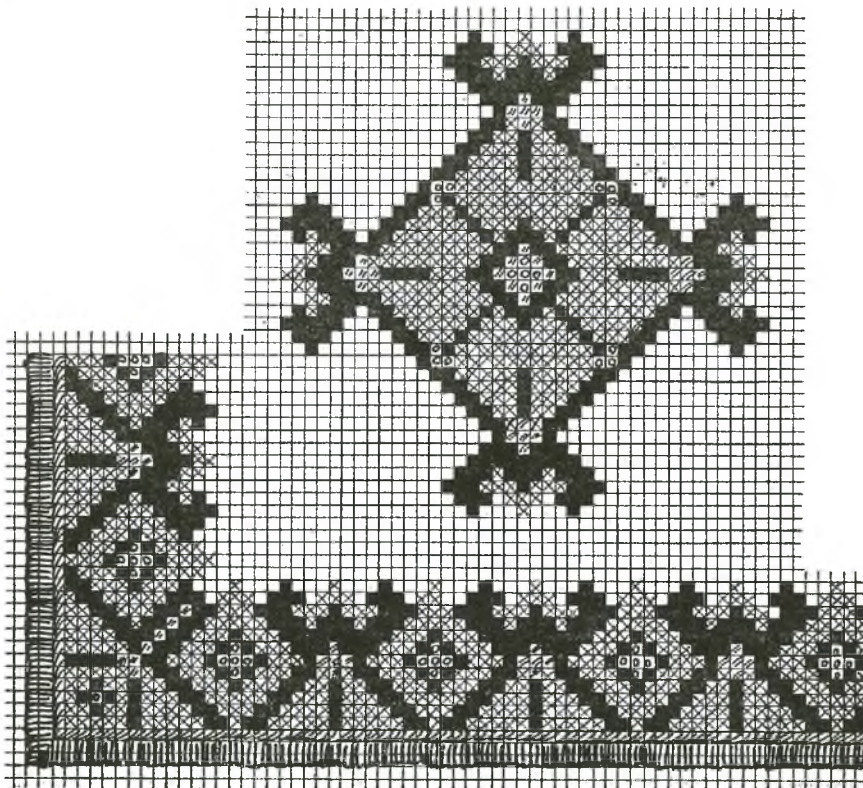
Подаємо найбільш популярний зразок — краї обведені вишивкою, і в рогах невеликий мотив, уложений на зразок гуцульського хреста.

Цікаве викінчення серветки. На закінчення хрестикового взору біжить один гладкий ряд скосом (яворівським стібом). Від цього скісного ряду починається обмітка. Опис обмітки уміщений у ч. 7 „Н. Ж.“ 1955.

На рогах серветки можна зробити маленькі грубі кутасики.

Взір із Городенки

Взір виконаний хрестиками у красках чорній, червоній хх хх ч. 321 і жовтій // // ч. 742. Обмітка і скісний рядок виконані червоним.

Іде Різдвяний час. Поза традиційними Різдвяними стравами, хочеться мати й якийсь традиційне печиво. Медівник, маківник — це ж бо обов'язкові Різдвяні сластони. Але дівчата й молодь хоче ще торта. Тому кожна господиня, хоч як зайнята і перевантажена, старається дещо спекти на Різдвяні свята.

Подаємо кілька стародавніх приписів Різдвяного печива. Будемо вдячні коли дбайливі господині надішлють нам свої випробувані приписи, щоб збагатити ними досвід українського домашнього господарства.

Нугат

Потрібно:

- 1 ф. цукру
- 1 мала склянка води
- ½ ліски ванілії, розрізаної вздовж
- 9 білків (шум)
- 4 круглі андрути
- 1 ф. орехів

Цукор, малу склянку води і ліску ванілії дати до великої ринки і поставити на повільний вогонь, щоб заварився соковик (сироп). Коли вже з соковика робляться перлини, тоді влити туди склянку меду, заварити і відставити, нехай прохолоне. Можна це зробити й день наперед. З білків убити дуже тугий шум. Розігріти мід із цукром, щоб розплився, а не був гарячий. Влити до того шум із білків. Підложити під ринку підкладку з дроту чи азбесту, щоб вогонь був легкий. Мішати цілий час, не відступаючи й відгортаючи з країв, де вогонь більше гріє. Варити так довго, аж маса буде така густа, що коли згорнути її на середину, вона не розплинеться. Тоді відставити, всипати орехи, половину посічених грубо, а половину змелених. Вимішати масу скоро, виложити на андрути і приложити їх дощинкою, щоб не повигинались. Подаючи, кроїти у вузькі паски.

Різдвяний колач

Потрібно на розчину:

- 2 склянки муки
- 2 унції дріжджів
- ½ склянки молока
- 2 ложочки цукру

до тіста:

- 4 склянки муки
- ¾ склянки молока
- 8 жовтків
- ½ ф. цукру
- ½ ліски ванілії
- ¾ склянки топленого масла

Розпустити дріжджі у літньому молоці і дати ложечку цукру. Поставити в тепле місце. Коли дріжджі розпустяться і піднесуться, влити до 2-х склянок муки, вимішати і лишити розчину, нехай підросте. Коли розчина рушилась, влити до неї жовтка, що ми їх перед тим убивили з цукром та запахом ванілії. Додати до того 4 склянки муки. Коли б тісто було за густе, підлити трохи молока. Місити чверть години. Тоді влити топлене масло (без осаду) і місити далі, аж коли почне від рук відставати. Прикрити нагрітою стиркою і поставити в теплу місці, нехай підросте. Коли тісто виросте, виложити на стільницю, що підсипана мукою. Поділити на три частини, руками виробити валки, що в середині повинні бути грубші і сплести колач.

Знов накрити стиркою і поставити, нехай підросте. Коли підріс, помастити розбитим яйцем і посипати маком. Нагріти піч на 350° і тоді всадити колач. Пекти ¾ години.

Крижкі тісточка до чаю

Потрібно:

- 1 ф. муки
- 1 палочка масла
- 1 горня (неповне) цукру
- трохи цитринової шкірки
- 2 цілі яйця
- 2 жовтка
- трохи січених мигдалів

Муку перетерти з маслом і з цукром. Потім вбити яйця і вмісивши добре гладке тісто, поставити на пів години до леднички. Тонко розтачати й вирізувати круглі, малі тістечка. Помастити розбитим яйцем, посипати січеними мигдалами і

уложити на помащеній блясі. Пекти в печі на 350° аж будуть рум'яні.

Французький торт

Потрібно на коржі:

- 6 унцій мигдалів (мішочок)
- 1 горня (кап) цукру
- 1 ложка помаранчевої шкірки (кандизованої)
- 1 сок із цитрини
- 1 табличка чекочоляди
- 9 білків

До начинки:

- 1 ф. масла
- 4 ложки кави
- 3 жовтка
- ½ горнятка цукру-мучки

Спарені і змелені мигдали, цукор і січену помаранчеву шкірку, втерту чокочоляду, сок із цитрини і шум з білків легко вимішати. Поділивши на дві рівні частини, спекти у двох торговельних коржі. Коли вистигнуть переложити кавовою масою.

Начинка: Жовтка втерти з цукром, аж будуть пухкі і залляти міцною, чорною кавою. Покласти посудину в киплячу воду і варити, мішаючи постійно, так довго, аж згусне. Коли крем прохолоне, тоді вбивати масло на шум. Коли пухке, додати цукру мучки (½ горнятка) і втирати далі. Вкінці додати лотрохи кавового крему, аж масло вбере його в себе. Перекладати і помастити торт зверху і з боків.

3 листів до Редакції

ЗАВАРЮВАННЯ НА ЗИМУ

Прошу вислати мені книжку про заварювання на зиму.

Оля Палаташ, Дітройт.

Якщо маєте на думці заварювані ягоди й овочі, то поради знайдете в куховарському зшитку Н. Костецької „Городина й овочі“. Там є також припис квашення капусти. У відповідному сезоні стараємось дати такі поради і в нашому журналі.

Чай можна осолоджувати не тільки цукром, але й медом. Мід розгріває ваше горло і шлунок його краще зужитковує, як цукор. До чаю годиться ясний мід — липовий, помаранчевий і смерековий.

ЛИСТ ДО СВ. МИКОЛАЯ

Вчора рано всі ще спали,
Тільки я тихенько встав:
До Святого Миколая
Написати мав листа.

„Наш Святий предобрий
Отче! —

Так почав того листа я —
Завжди чемним бути хочу,
І надалі обіцяю:

Добре вчитися у школі,
Молитви напам'ять знати,
І ніколи . . . і ніколи
Не гнівити маму й тата.

Може я провини маю,
То мені простити прошу,
І також дарунок дати,
Як і дітям всім хорошим“.

Не писав я більш нічого,
А сказав тихенько-нишком:
— Я б хотів маленький човен,
І хотів би гарну книжку.

Г. Чо.

СВЯТ ВЕЧІР

Мамуся накриває стіл до вечері.

В куті стоїть дід — сніп пшениці. На підлозі устелена солома. Під скатертиною покладене сіно. Тато пішов до стайні до коней, корів та іншої домашньої тварини, щоб в цей вечір нагодувати їх по святочному.

Наталочка дивиться у віконце чи не появилася на небі перша зірка.

Вона убрана по святочному в гарно вишитій сороці. На голові має червону стрічку.

„Мамочко, Мамочко! Колядники йдуть. Я бачу зірочку на небі“.

Всі сідають за стіл і помолившись Богові споживають 12 святочних страв.

СНІЖОК

Сніжок з вітром крутиться
По двору,
Кличе всю на вулицю
Дітвору,

Але діти дивляться
Крізь шибки
— Ні, — кажуть, — не вийдемо
В час такий,

А як блисне сонечко
З-за хмарок,
О тоді ми вийдемо
На сніжок.

Дмитро Чуб

ВЖЕ Й ЗИМА

Випав сніжок. Ялиночка дістала нові біленькі шати.

Сонечко ясно світить, аж очка болять. Івасик взяв новенькі саночки, одягнув спортове убраннячко: довгі сині штанята, біленький светерик, синій шалик, така ж шапчина синя з білою кулькою.

Перед ним великий горбок з якого буде зїздити. Івасик кличе свою собачку „Вовчика“ йти разом санкуватися. Буде гарна забава.

ПІСНЯ ПРО ПРО МАРИНКУ ТА ЗЕЛЕНУ ЯЛИНКУ

1. У зеленому лісочку виросла
ялинка,
Приходила у лісок маленька
Маринка.
Ягідки смачні червоні любила
збирати
Під ялинкою сідала часто
спочивати.

2. Та пройшло гаряче літо,
Дмуть вітри холодні
І не йде вже до ліску
Маринка сьогодні.
Сумно-сумно крізь віконце
Дівча виглядає,
А з-за хмарки ясне сонце її
потішає:

3. „Не журись, дитинко,
Усміхнись, Маринко!
На Святки побачиш знову
Ти свою ялинку!
З лісу тато привезе
Зелену красуню
Ласощі та забавки —
Принесе бабуня!“

4. Ось прийшло Різдво веселе,
Маринка співає
І в своїй тепленькій хатці
Ялинку вітає.
В колі з дітьми, дівча любе
Христа прославляє,
А ялинка їм привітно
Вітами махає . . .

Н. Наркевич

ЗИМОВІ ВІРШИКИ Й КАЗКИ

..знайдете у книжці

Листочки й платочки

Упорядкувала М. Юркевич

Ціна 40 центів

Замовляти в Централі СУА

Марянка та Наталочка

Мой внучці Марянці

У Марянки була гарна ляля. Очка в неї були сині з великими, довгими, „справжніми“ віями, справжні, довгі, русьві коси, які можна було чесати й заплітати. Коли Марянка брала ляльку до рук, то вона казала: Ма-а. Звали лялю Наталкою. Перші дні, коли ляля приїхала до Марянки, дівчинка дивилась за лялькою: умивала її, чесала, одягала, роздягала, клала спати. Але потім надокучила лялька Марянці. Тижнями лежала забута, брудна, нечесана Наталочка в кутках. Мама нерозгадувала Марянці про ляльку. Та даремне. Дівчинка тільки злостилась, хапала ляльку до рук, шарпала її і дуже часто давала їй ляпаса. Наталочка тільки жалісно обзивалася в ці хвилини: Ма-а! Ма-а!

Одного ранку мама увійшла до кімнати якраз тоді, коли Марянка біла ляльку.

— За що ти беш ляльку? спитала мама.

— Вона нечемна.

— А ти хіба дивишся як слід за лялькою, щоб вона була чемна? — спитала мама. — Дивись, Марячко, як будеш так нехтувати лялькою, то св. Миколай забере її в тебе.

Але Марянка не звернула уваги на мамині слова. Через тиждень знов почала дівчинка погану гру. Шарпала, біла Наталочку, ручки в ляльки були брудні, суконка роздерта, а на ніжках не було панчіх, лиш один черевичок. Це було в травні місяці, коли часто Марянка гралася в садку. А другий ляльчин черевичок самотно лежав у садку під лавкою. Нікому не прийшло на думку його пошукати.

Та настав вечір, всі полягали спати. В той час св. Миколай проходив коло всіх хаток, де були діти. Хотів знати, як діти поведуться, які мають забавки, книжки, що ще можна було б їм подарувати. Зайшов св. Миколай до садочку і побачив

ляльчин черевичок, підібрав його, тоді потихеньку зазирнув до віконця дитячої кімнати, де спала Марянка. Побачив бідну Наталочку на підлозі, брудну й нечесану і поманив її до себе. А знаєте, діти, що вночі цяцьки розмовляють? Тільки ми не чуємо того. Наталочка підбігла до віконця, а св. Миколай забрав її до себе в торбу і пішов геть. Наталочка йому розказала про свою біду.

— Гаразд, — сказав св. Миколай, — відпочинь у мене, а там до мого свята ще пів року, може я знайду тобі кращу господиню.

Рано Марянка навіть не помітила, що Наталочка з'їздила. Тільки через тиждень пригадала, стала шукати і побігла до мами спитатися, де Наталочка. Мама серйозно відповіла:

— Бачиш, дитинко, видно таки св. Миколай побачив, що ти беш ляльку, не дивишся за нею та й забрав її до себе. Подивись, як він сумно дивиться на тебе з ікони.

І справді, в куточку висів образ св. Миколая. Маряночка пильно, пильно подивилась в очі святого, відвернувшись, пішла з кімнати та нічого не сказала мамі. Тільки якась тихіша стала. Ніколи вже не біла своїх забавок-тваринок і часто-густо після того, як набігається на дворі, тобіжить до маминої кімнати, стане перед образом і все дивиться на святого.

Час минав швидко. Прошло гаряче літо, осінь, настала зима. Наближалось свято св. Миколая. Кожна дитинка нетерпеливо чекала цього дня. Чекала й Марянка. Чекала, а серденько завмирало. Як же просити св. Миколая принести дарунки, коли таке сталось? А за Наталочкою було їй жаль і коли б вона повернулася, то ніколи не мучила б ляльки.

Прийшла бабуня до Марянки. Вона помітила, що дівчинка сумує.

— Чи ти не хвора, дитинко? — спитала бабуся.

— Та ні, бабуся, а...

— А що?

— Бабуся, скажи мені, чи поверне мені св. Миколай мою Наталочку, коли я помолюсь? Чи вже він дуже нагнівався на мене?

Бабуся усміхнулась.

— А от ти про що! Звичайно, помолись гарненько, Марячко, попроси св. Миколая повернути тобі ляльку.

Марянка побігла до маминої кімнати, стала перед образом та від чистого серця проказала давно вже складену молитву:

Не гнівайся, св. Миколаю! Поверни мені Наталочку на Твоє свято! Я її буду шанувати й ніколи більше не буду бити. Не треба мені більше ніяких дарунків, а тільки Наталочку одну!

На віях у дівчинки тремтіли сльози, а коли вона глянула в очі св. Миколая, то їй здавалося, що він усміхнувся та не так суворо дивися на неї. Вибігла з кімнати дівчинка, кинулась на шию бабуні і прошепотіла:

— Бабуся, я думаю, що він мене простив. Він дивився зовсім не сердито.

— Добре, моя маленька! Тобі недовго чекати, може й повернеться твоя Наталочка. Давай, злагодим для неї з тобою ліжечко і пошиємо трохи одяжі.

Разом із бабусяю вони скоро зробили все.

Настав вечір св. Миколая. Марянка сиділа в куточку, але все прислухувалась. Раптом за вікном почулись кроки, хтось стукнув та швидко побіг далі.

— Мамо, мамо, — це св. Миколай, закричала Марянка. Накинула хустину, снігівці та швиденько вискочила на ганок. Там лежав гарний, великий пакунок із написом „Для Марянки від св. Миколая“.

Марянка внесла пакунок до кімнати і стала розвивати. А там, там... була Наталочка, чиста й прибранна, крісло й посуда для неї.

Марянка притиснула її до

Різдвяна казка

Святий Вечір скінчився. Годивник видзвонив дванадцять. Петрусь лежав у своїм ліжечку і смачно спав. Надходило Різдво. То була та свята ніч, коли діються різні чуда, коли оживають навіть неживі предмети. Спершу затремтіли віти на ялинці, а маленький паперовий ангелик на верху ялинки розплющив очка і зідхнув:

— Ох, яка нудота! Цілий вечір я не міг промовити ні словечка. Але тепер мушу трохи прогулятися!

І ангелик готувався зійти з ялинки. Трохи нижче висів золочений горіх. Всі прикраси на ялинці думали, що він зі щирого золота, і поглядали на нього з пошаною. Але, коли ангелик проходив коло горіха, галузка зачепила за нього і здерла шматок позлітки. Горіх засоромився і сказав:

— Знаєш що, ангелику? Якби хтось вибрав з мене осередок, то я міг би послужити тобі за повіз і ти їздив би в мені, мов царевич.

В ту ж хвилину вискочили з кутка кімнати чотири мишки і сказали, що радо вигризуть осередок горіха. Так і сталося. Ангелик дуже зрадів: мав гарний візочок і дві пари коників з мишей.

— Пора в дорогу! — писнув ангелик і раптом усе на ялинці ожило.

— І ми підемо з тобою! — загомоніли яблучка, горіхи, бублики, свічечки і все, що було на ялинці. Похід рушив до кімнатки, де спав малий Петрусь. Він збудився і спершу не знав,

грудей і промовила врочисто:

— Чуєш, Наталю, все тебе буду доглядати, щоб ти завжди була така чепурна. А тепер ходімо спати! І понесла свою ляльку до ліжечка.

А ввечорі, коли лягала спати, сказала мамі:

— Мамусю, бачиш, який добрий св. Миколай, він мені вибачив!

Ніна Наркевич

що з ним діється. Скочив з ліжка і нараз зробився такий маленький, як ангелик.

— Будь ласка! — всміхнувся ангелик і зробив Петрусьові місце коло себе в візочку. Петрусь сів поруч ангелика і запитав:

— Куди ми поїдемо?

— Поїдемо до неба! — відповів ангелик, плеснув у долоні, мишки побігли, мов справжні коники, а все товариство пішло за ними. Напереді йшли парами свічечки, потім горіхи, яблучка, бублики, коник на коліщатах, паятик з трубною, а на кінці дзига-вертуха, що весь час крутилася кругом себе і гуділа.

Двері самі відчинилися. Як тільки похід опинився надворі, мишки дістали крила і понеслися з возиком під хмари. Крила з'явилися теж у свічечок, горішків, у паятика — всі вони стали підлітати все вище й вище.

— Подобається тобі така мандрівка? — запитав ангелик Петруся.

Щасливий Петрусь кивнув головою, що дуже подобається. По хвилині вони порівнялись із хмаринкою, що непорушно висіла в повітрі.

— Коли б мене хто штовхнув рукою, я б йому спасибі сказала!

Петрусь штовхнув — і раптом з хмарини посипався сніг.

— Спасибі, — сказала хмарина, — тепер я легша і можу летіти, щоб не спізнитись.

— Куди? — спитав Петрусь.

— До Вифлеєму, — відповіла хмарка і зникла їм з очей.

Вище й вище підлітав візочок з Петрусьем і ангеликом. Ось і місяць недалеко. Тут було дуже холодно. Місяць мав грубу смушеву шапку і лице, запухле з одного боку.

— Чого ти так скривився? — запитав його Петрусь.

— Я дуже змерз! — відповів місяць. — А до того ще мені болять зуби. Не можу запали-

ти в печі, бо ангели забрали всі дрова.

— Куди? — зацікавився Петрусь.

— До Вифлеєму! Там вони збираються розпалити велику ватру — таку велику, як їх радість.

Петрусь не все добре зрозумів, але подумав: „О, то мусить бути великий вогонь!“ — і вже мишки понесли візочка далі. Ось видно вже ранню зірницю. Зірниця прибралася, мов у гостину ї, власне, кінчила своє снідання.

— Смачного вам, тіточко! — закликав Петрусь.

— Нема часу, нема часу! — заговорила зірка. — На мене чекають три царі зі Сходу, я буду їм за провідницю. — І скочила з порога.

— Куди? Куди? — гукнув за нею хлопчик.

— До Вифлеєму! — відповіла в бігу зірка.

— І чого вони шукають у тім Вифлеємі? — дивувався Петрусь. Ангелик мовчав, а мишки понесли візочка ще вище, просто до небесних воріт. Ангелик і хлопчик постукали. Вийшов святий Петро і запитав, чого собі бажають.

— Чи господар... тее, чи Господь Бог дома? — заїкався зніяковілий Петрусь.

— Нема, хлопчику, Господа Бога дома — відповів святець. — Вийхав.

— А... а... куди?

— До Вифлеєму.

— А чому до Вифлеєму? — запитав ангелик.

— У Вифлеємі народився маленький Ісус, Син Божий! — пояснив ласкаво святий Петро.

Лице ангелика проясніло від радості. Раптом він схопив Петруся в обійми і щиро поцілував. За їх прикладом пішли всі інші, яблучка стали цілуватись з горішками, свічечки з бубликами, а паятик з дзигною. Всі раділи, що Ісусик народився, гомоніли одні до одних „Христос народився!, а ці слова по- (Докінчення на обгортці)

Через перевантаження друкарні не матимемо змоги досягнути вас січневим числом перед Різдвяними Святами. Тому вже тепер вітаємо вас із святами Різдва Христового! Та вміщуємо Різдвяний матеріал, що прийде в пору. Багато наших членок і читачок святкує вже за новим стилем. То ж об'єднуємо їх намагання подаючи це число у другій половині грудня.

**

Вже почались річні збори Відділів СУА. Щоб піднести їх значення, радимо запросити на річні збори поблизьку містоголову Гол. Управи. Це затіснить зв'язок Відділу з Централєю та дасть почин до частіших відвідин Відділу. Особисті взаємини дуже оживляють працю!

**

Обіжник Централі досягнув вас недавно тому. Він обіймає найважливіші напрямні, що їх намітила XI. Конвенція СУА. Прохаємо прочитати його на найближчих сходинах та розглянути його справи. Кожна з цих ділянок має однакове значення для організації і кожній треба приділити належну увагу.

**

Разом із обіжником розсилаємо листи пожертв для Відділів, на яких кожна членка зможе зложити 1 дол., як свій дар на викуп моргеджу Дому СУА. Пригадуємо цю ухвалу XI. Конвенції! Такою невеликою пожертвою кожна членка причиняється до того, щоб Дім СУА став урешті нашим — Домом зорганізованого жіноцтва в Америці.

**

Незабаром адміністрація „Н. Ж.“ розішле головам Окр. Рад і головам Відділів списки передплатниць із даної місцевости. Це дасть їм перегляд, хто з даного Відділу вже є передплатницею, а кого ще треба притягнути.

**

У пошукуванні за Різдвяним дарунком для своячки чи подруги передплата „Нашого Життя“ найкращий вихід! Подумайте кому ви хотіли б цього року зробити таку приємність. Але не забудьте також тих, що не можуть передплатити „Нашого Життя“, тих, які живуть в Австрії й Німеччині! Також американських чи тут народжених знайомих можете порадувати англійськими виданнями, як „Дух Полум'я“ Лесі України і „Woman of Ukraine“.

**

Мандруючи з колядою, не забуваймо й про Централю СУА. Ми знаємо, що наше членство жертвенне і радо відгукується на різні цілі. Їх треба підтримувати! Але пам'ятаймо і про наші власні завдання! В них ніхто нас не заступить!

**

Адміністрація „Нашого Життя“ прохає Вас:

Платити по можливості цілорічну передплату. Піврічна передплата спричиняє нам більше роботи й через те дорожче коштує — 1.75 дол. для не-членок, а 1.50 для членок СУА.

При зміні адреси прохаємо присилати 10 ц. поштовими значками (також і з Канади).

Прохаємо не чекати на пригадку про вигаснення передплати, бо ця пригадка нас коштує. Краще слідкувати за датою заплати на адресі й відновити передплату в останньому місяці.

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА

від 3. до 30. листопада 1955

Річна вкладка і Організаційний фонд:

Від. 13	Честер	20.00	5.00
„ 22	Шикаго	20.00	5.00
„ 27	Питсбург	—	5.00

Фонд Централі:

Від. 11	Трентон	33.00
„ 12	Вест Пулман	6.00
„ 22	Шикаго	100.00
„ 27	Питсбург	27.00
„ 30	Клівленд	42.00
„ 34	Коговс	25.00
„ 48	Филаделфія	52.00

Фонд Резервовий:

Від. 13	Честер	10.00
„ 22	Шикаго	10.00
„ 27	Питсбург	10.00
„ 30	Клівленд	5.00

Вкладка до СФУЖО:

Від. 11	Трентон	5.00
„ 12	Вест Пулман	0.90
„ 22	Шикаго	15.00
„ 27	Питсбург	3.00
„ 30	Клівленд	6.30
„ 34	Коговс	3.75
„ 48	Филаделфія	7.80

Фонд „Мати й Дитина“:

Від. 11	Трентон	20.00
„ 16	Міннеаполіс	30.00
„ 19	Амстердам	22.00
„ 30	Клівленд (зб. на похороні бл. п. К. Фецачина)	30.00
„ 33	Клівленд	30.00
„ 36	Шикаго	10.00
„ 47	Рочестер	55.00
„ 59	Балтимор	10.00
„ 64	Нью Йорк	60.00

К. Джорджія, Нью Йорк, зб. на похороні бл. п. Ф. Ригеля 5.00

Т. Бутович, Ріджфілд Парк 2.00

На Дім СУА:

Від. 7	Акрон	25.00
„ 42	Филаделфія	16.00
„ 59	Балтимор	25.00
А. Сивуляк, Филад. 2 уд.		200.00
Е. Бережна, Филаделфія		10.00

Конвенційний фонд:

К. Гарденцька, Филаделфія	1.00	
Від. 13	Честер	5.00
„ 27	Питсбург	5.00

Пресовий Фонд „Н. Ж.“:

Від. 30	Клівленд, зб. на похороні бл. п. К. Фецачин	30.00
О. Зепко, Акрон		10.00
А. Галушка, Міямі		5.00
К. Джорджія, Н. Й., зб. на похороні бл. п. Ф. Ригеля		5.00

V. КОНВЕНЦІЯ ЗУАДК

У днях 12. і 13. листопада відбулась у Філадельфії V. Конвенція Допомогового Комітету. Із звіту ексекютивного директора д-ра Галана подамо тут найважливіші факти, що наświetлюють працю останньої каденції.

Заходами ЗУАДКомітету переселено близько 1.500 осіб, а в підготові переселення 3.256 осіб. Около 500 родин чекає на ашуранси, які повинна виставити українська громада в ЗДА.

Допомогова акція в Німеччині, Австрії й Трієсті ішла харчами і грішми. Харчами обділено залишенців в Європі висотою около чверть міліона доларів. Грошева поміч ішла через ЗУАДКомітет від уряду ЗДА (ЮСЕП), Високого Комісара для справ втікачів при ОН і з власних фондів. Нею обділено й культурні наші цілі — видання Енциклопедії в Сарсель. Далше була вона спрямована на створення Бюро Праці та кількох дитячих садків у Німеччині. Постійну щомісячну допомогу виплачував ЗУАДКомітет двом визначним українським жінкам — п. Ользі Петлюрі і п. Наталі Дорошенко. Одноразові допомоги одержало багато наших громадян у потребі, між ними декілька визначних жінок. Постійну грошову допомогу дістають також наші організації, як ЦП-УЕН, а одноразову допомогу Об'єднання Українських Жінок у Німеччині.

Суспільна Служба виказала поважні успіхи. Дитячий садок і літня оселя ЗУАДКомітету згорнули багато української дітвори. Допомога при натуралізації, вказівки й поради у взає-

минах із суспільними американськими установами, правна охорона — це все виповнення важливої прогалини в нашому житті. Стипендія ім. Луки Мишуги призначає 500 дол. для студента або студентки, Суспільної Служби.

Неменш цікаво представився плян праці, що його розгорнув ексекютивний директор. Як уже сказано — у найближчому часі розгорнеться переселення, що вимагатиме всіх зусиль, щоб переселити всіх аплікантів. Але спеціальний натиск покладено на суспільну службу.

Допомога ЗУАДКомітету поширяться в трьох напрямках. Це є опіка над дітворою й молоддю, забезпечення втікачів з-поза залізної заслони і налаштування одностайної опіки над інвалідами. Найбільше уваги присвячено першій діяльності. Дитячі садки і світлиці повинні стати в кожному більшому осередку. Зокрема в літі повинна кожна українська дитина виїхати на оселю, щоб скріпити себе фізично й освідомити національно. Окрім того є в проєкті створення українського інтернату в Європі, що об'єднував би здібних дітей з усіх наших поселень для середньо-шкільної науки.

Втікачі з-поза залізної заслони дістають піддержку ЮСЕП. Але ЗУАДКомітет думає її поширити, забезпечуючи прибулій звітлія молоді спрмогу студій.

Опіка над інвалідами теж повинна скріпитись, а головно об'єднатись в одних руках.

Велику увагу присвятить ЗУАДКомітет студіям Суспільної Служби. До них треба спрямовувати нашу молодь, бо в суспільній праці потрібно таких фахівців. Про засяг і завдання такого фахівця писали ми вже в попередньому числі. До них студій слід зокрема заохочувати здібну жіночу молодь, бо не звання як не мога краще відповідає проикметам жіночої вдачі.

У Конвенції ЗУАДКомітету

взяло численну участь зорганізоване жіноцтво, делегатки Відділів СУА і УЗХ. У висліді виборів увійшли до Управи ЗУАДКомітету: пп. Олена Лотоцька, Катерина Пелешок і Іванна Бенцаль від СУА, п. Павлина Різнюк від УЗХ і п. Катерина Гульчій від „Самопомочі“ в Шикаго.

Десять літ праці ЗУАДКомітету виказали великі осяги цієї установи. Перед нею виростають нові завдання, що повинні знайти піддержку всього зорганізованого жіноцтва. До цих потреб і можливостей ще повернемось.

АКРОН, ОГАЙО

25-літній Ювілей 7 Відділу

В дні 25. вересня у місцевій українській католицькій церкві по Службі Божій відправлено панахиду за померлих членкинь Відділу, а увечорі в церковній галі відбувся бенкет. На запрошення голови Марії Пулк місцевої парох Всч. о. Т. Дурбак молитвою започаткував бенкет. На „товстмастера“ голова запросила союзову піонерку Марію Набережну. По смачній вечері, приготованій фаховим кухарем Ст. Гарбаром, від Управи Відділу промовляли ідейні, заслужені союзові діячки пп. Марія Пулк і касієрка Анастасія Зепко. Відділ ч. 7 „СУ“ в Акрон, засновано заходами Олени Кінам-Сіглер, дня 28. листопада 1930 р. з початковим числом членів 33. Перша Управа Відділу була така: предс. Марія Малецька, секр. Анастасія Зепко, касієр Катерина Зепко. Відділ всеціло посвятився праці для добра української справи і цю працю ідейно продовжує досі. Секретарка Відділу Павлина Галамай висловила радість і щастя, що як новоприбула, з молодшої генерації має можливість разом із старими піонерками святкувати цей радісний ювілей. В цікавім фінансовім звіті за 25 літ виказала, на які ідейні цілі йшли пожер-Відділу. Зі скромних вкладок і малих імпрез дохід за цей час приніс загальну суму 4.862.31 дол., розхід 4.605.93 дол. На конті розходів є слідуючі позиції:

П. Боднарчук, Шикаго	1.00
А. Дмитрів, Торонто	1.00
О. Медвідь, Монреал	1.00
А. Хоминець, Вінніпег	0.50

З подякою

Антоніна Кульчицька, фін секр.
Анна Сивуляк, касієрка

Центрاليا Союзу Українок 474 дол., місцева церква 448 дол., конвенційний фонд 240 дол., ЗУАДК і УККА. 195 дол., українські цілі і „Рідна Школа“ в краю 161 дол., бідним 146 дол., Червоний Хрест 135 дол., сироти і спровадження сиріт через УКДК в Стемфорді 120 дол., Пресфонд „Наше Життя“ 110 дол., YWCA і Интерн. Інст. 105 дол., Комітет „Мати і Дитина“ 103 дол. З інших: поводячи в рідному краю, дівоча бурса, українські інваліди, допомога Карпатській Україні, жіноча преса в краю, відбудова „С. У.“, Український Павільон у Шикаго, Укр. танцюристи, культурний Город в Клівленді, спортовий виряд

буде продовжувати ідейну працю. Петруся Сивик з захопленням розказала свої вражіння з участі в щогорічних українознавчих курсах „Союзівки“. Місцевий парох о. Дурбак у своїй промові на вступі зложив щирі побажання і признання за працю Відділу з нагоди срібного ювілею. Такий ювілей це поважний успіх.

Союз Українок Америки стоїть на належній висоті, бо в ньому є велика ідея служення Церкві, народові, ширення свідомости серед своїх членів і „правди“ про нас серед чужих. Спільні збори об'єднують жіноцтво в одну примірну, свідому родину. Тільки „в єдності сила народу“.

Молитвою закінчено це торжественне свято і з цієї нагоди на Дім Централі СУА пожертвовано 25 доларів.

В. Л.

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

Свято Княгині Ольги

Відділ 16 СУА в Міннеаполіс обрав собі Княгиню Ольгу своєю патронкою. Від кількох років ми влаштували в її честь ширші сходи, реферати тощо. Цього року з нагоди 1000-ліття її хрищення, рішено відсвяткувати цю річницю більш величаво. Було побажання, щоб свято Кн. Ольги влаштували власними, жіночими силами і тому попросили ми до участі жіночі організації, які існують у нас: Український Золотий Хрест і дівочий Пласт, що дуже радо пішли нам назустріч.

Нелегкою була підготовка, тому що ми розкинені в двох містах, які тут називають „близнюками“ (Twin Cities). Але щире й сердечне бажання горіло в грудях у кожної з нас і доложено всіх зусиль, щоб гідно вшанувати нашу велику володарку. І Бог допоміг нам, навіть випогодилось небо, що від рана було похмуре і снігом віяло. Дня 13. листопада ц. р. в привітній галі Амер. Католич. Жінок, яку ми одержали даром, о год. 6:30 вечором розпочато свято американським гимном, який відспівала Л. Перчишин. Вступне слово вголосила Д. Янович. Деклямацію „Святій Княгині Ользі“ продеклямувала О. Хоролець. Дві дитячі деклямації виконали В. Денисюк і „Княгиня Ольга Мати“, Олеса, Ів. Хома. Молода співачка й піяністка Ж. Борецька проспівала на нашому святі „Молитву“ Страделлі й „Колискову“ Безкоровайного. Скрипковим сольом О. Луцик („Баркароля“ Чайковського і „Міркування“ Массенет) закінчено першу частину. Другу частину розпочато інсценізацією в виконанні Н. Денисюк і М. Янович під режисурою Б. Грінвальда. Слідував сольоспів нашої співачки й артистки О. Карп'як-Бенцал „Чи я в лузі“ Лисенка і „І сад зацвів“ Безкоровайного. „Пісня пісень про Ольгу“ Б. Грінвальда прочи-

Управа і членки 7 Відділу СУА в Акроні, Огайо
The Board and Members of Branch 7 of UNWLA, Akron, Ohio.

для спортивного Товариства, Укр. сиротинець у Філадельфії, оплата 500 фунтової посилки для скитальців в Європі, Духовна Семінарія і т. п.

Містоголова Централі УНС Жеребняк Геновефа по привіті і висловленні признання за успішну працю Відділові представила стан українського імени серед чужинців у минулому і теперішньому. По великих зусиллях українських громад і репрезентаційних центрів українці в праці для добра Церкви і української спільноти здобули собі признання і пошану у чужих. Згадуючи „Союзівку“ пояснила значіння цього культурного центру з українознавчими курсами для молоді. Вірить, що молодша генерація з новоприбулими і старшим досвідченим громадянством ще успішніше

Жіноцтво має пайбільше завдання виховувати покоління вірні своїй Церкві і народові. Святим обовязком української жінки є, щоб у кожній хаті царив український дух, щоб були продовжані українські традиції, рідна мова, пісні, бо коли цього заляхається, даремні будуть бенкети. На закінчення побажав, щоб ми ще дочекались святкувати ювілей зі своїми внуками.

Кость Зенко звернув увагу на важливість пресового органу Централі СУА „Наше Життя“. Ним він дуже радіє і радо читає, хоч це жіночий журнал. Запрошує зібраних до передплати цього цінного журналу. Між іншими промовляв також Василь Пулк і Олекса Зенко. В міжчасі вшановано пам'ять померлих членок Відділу і представлено присутнім перших піонерок.

тала Е. Коцюба. Сольоспів „Добраніч“ Брамса й „Аве Марія“ Баха викопала М. Грінвальд. Жіночий хор під диригентурою О. Луцик відспівав пісні: „О, княгине, велика наша слава“ й „Ребе та стогне“ Лисенка. Закінчено свято національним гімном.

Не беруся оцінювати мистецької сторінки цього свята, хоч без сумніву вся програма була виконана на відповідному мистецькому рівні. Всім виконавцям чи організаторам свята належить признання за їхній труд. Багато праці внесла туди О. Луцик, яка не тільки, що помагала в організуванні, але ще й підготовляла хор, виступала з точкою (скрип. сольо). Б. Грінвальд належить признання за вдале оформлення сцени й режисерство. К. Павлишин приготувала і розповсюдила запрошення та програмки. Як рівнож треба висловити признання нашим піяністкам Діесперовій і Борецькій, і всім, які чи то своїми чудовими голосами, чи вдалими деклямаціями, причинились до успіху свята. Для нас найбільш важним було те, що це не був попис чи репрезентація тої чи іншої групи Це виступило об'єднане жіноцтво з усіх закутин України, сповнене гордістю на світлу жіночу постать у нашій історії — велику володарку кпягину Ольгу. Віримо, що дух Ольги зедіає нас усіх і царюватиме між нами, та обновиць нашу душу вірою в Христа, вірою в побіду добра над злом, вірою в здійснення нашої мети: Визволення України! К. Гуцал

БРУКЛИН, Н. Й.

Рік праці 21 Відділу СУА

Нововибрана управа приступила до роботи. На першу імпрезу запрошено аматорський гурток СУМА при Укр. Нац. Домі, щоб відограв виставу. Дня 20. лютого відограно песку „Тітка“. Членки зладили смачний буфет, яким зайнявся спеціально вибраний комітет. Імпреза мала повний моральний і матеріальний успіх. „Тітка“ — це була весела комедія, гості гарно забавились, бо при сміху забули про

всі свої клопоти. Буфет скоро розійшовся і гості покріплені на душі й тілі розійшлися додому.

Відділ брав також участь у перед-конвенційному зїзді Окружної Ради в Нью Йорку. Голова п. Баран була делегаткою на той Зїзд і на її заклик членки нашого Відділу зложили 200 дол. позички на Дім СУА.

У нас увійшло вже в традицію улаштування Дня Батька. Як торік, так і цього року цей день відзначено бенкетом. Помимо гарного дня зібралось досить багато гостей, членок і відпоручників місцевих організацій. Голова п. К. Баран привітала гостей і по молитві, яку провів п. парох Апдрушків, гості засіли до гостини. Під час бенкету гості на заклик наших членок зїбрали суму 47 дол. на улаштування Дому Сестер, що його тепер відновлено.

Крім тих самостійних імпрез наш Відділ брав участь у влаштуванні Шевченківського свята, яке спільно влаштовували всі товариства, заступлені в Об'єднаному Комітеті.

Делегаткою на конгрес СУА вибрано голову п. К. Баран. Наш Відділ рівнож відгукнувся на велике нещастя — повіль, яка знищила життя і майно багатьох людей. На внесок п. М. Бішкової вислано па ту ціль 25 дол.

Я. Заричька

ШИКАГО, ІЛЛ.

1000-ліття Хрищення княгині Ольги

На заклик СФУЖО п. А. Хариш, містоголова Централі СУА запросила всі жіночі організації і секції до спільного Ювілейного Комітету для переведення святкування 1000-ліття хрищення княгині Ольги.

На першому засіданні оформився Комітет, у склад якого увійшли 12, 22, 36 і 56 Від. СУА, Т-во Княгині Ольги, Від. УЗХ, 125 Від. УНС, Допомогове Т-во, ООЧСУ, АБН, 1 Відділ Української Гетьманської Організації, СУМА і Плас.

Кількамісячна солідна і жертвенна праця членок Ювілейного Комітету увінчалася великим успіхом. Понад тисяча присут-

пир щедро винагородили всі перешкоди в переведенні цього свята. Спільна праця в Комітеті дала доказ, що жінки зрозуміли вагу величі свята в історії українського народу, зміли об'єднатись, з чого всі повинні брати приклад.

Ювілейна Академія відбулася дня 23. жовтня ц. р. в новій аудиторії школи св. о. Миколая.

Вступне слово голови Ювілейного Комітету п. Хариш в двох мовах відкрило свято.

Головним промовцем в українській мові була п. Марія Голуб з Каламазу, Миш. В короткій, дуже гарно опрацьованій доповіді пригадала нам світлу постать великої володарки, що актом хрищення увела Україну в ряди цивілізованих країн світу, а своїм умілим володінням понад 20 боків правила державою. По-англійськи відчитала реферат п. Стефалія Овчарчин, який був подуманий для чужинецьких гостей.

В концертній частині виступили вперше в Шикаго мистецькі сили Канади. Христя Колесса, відома всім віолончелістка, відіграла слідуєчі твори: А. Рудницького „Кант Божій Матері“, В. Барвінського „Думка“ і А. Дворжака „Рондо оп. 94“. Гра п. Колесси була духовою насолодою для слухачів, що в найбільшій мовчанці й захопленні слухали її.

З черги виступила солістка-сопран Любов Левицька з чотирма піснями: „Псалом“ В. Барвінського, „Коліскова“ Ст. Людкевича, „Садок вишневий“ М. Лисенка і „Гуцульська пісня“ В. Балтаровича. Прегарний ліричний сопран п. Левицької полонив публику, що спонтанними оплесками нагородила солістку і домагалась повторення. Фортепіановий супровід спочивав у руках відомого в Шикаго композитора проф. Ігора Білогруда.

Професор Роман Завадович написав на це свято поему „Свята Княгиня Ольга“, яку з чуттям віддеклямувала панна О. Дапко.

Під звуки пісні „Боже Великий“ відслонено живий образ, в

якім княгиня Ольга хрестом благословить український народ.

Гарно прибрану, сцену прикрашував портрет кн. Ольги — роботи мисткині Олени Геруляк, а до живого обралу, декорації приготував маляр п. Островський.

90 відсотків доходу зі свята призначено на видавничий фонд при СФУЖО для видання брошури про Кн. Ольгу англ. мовою.

Для утривалення в пам'яті учасників цього небуденного ювілею Комітет видав значок проекту маляра Мирона Левицького. **Д. Б.**

Доповнення до звіту

До звідомлення з куховарського контесту, поміщеного в ч. 9, 1955, додати:

До громади контестанток приєднались дві членки в полтавському народньому вбранні — пп. Ключник і Самбірська. Вони не брали участі в контесті, а тільки репрезентували українок у народньому строю, тоді коли контестантки були в вишиваних блузках і фаргушках. Їх поява відносила барвність цілої групи.

ПІТСБУРГ, ПА.

Ювілей Відділу

Дня 16. жовтня зійшлися членки 27 Відділу у залі гр.-кат. церкви. На програму концерту зложились хоріві точки хору „Кобзар“ при ООЧСУ під управою І. Луковського, сольоспіву членки СУА п. Галенди, деклямації Ярослави Полатайко (М. Кравців: Україні), святочної доповіді Марії Малевич і промови голови СУА п. Олени Лотоцької, що прибула на свято.

Із доповіді п. Малевич присутні довідалися про зорганізовану жіночу працю в Пітсбургу, що сягає часу з-перед 35 років. Тоді то постала за ініціативою дружини пароха п. Сидорикової організація „Жіночий Труд“. Ця організація гарно розвинулась. Побут Олени Кисілевської у Пітсбургу дав поштовх до того,

На зміну адреси треба долу-чити 10 ц.

що з „Жіночого Труду“ перетворився Відділ СУА. Про працю того Відділу ми вже подали в ч. 9 „Н. Ж.“. Одначе з доповіді виявились ще й інші факти. Наприклад, створення й ведення курсів українознавства, де навчалось більш як 250 дітей. Учила на тих курсах Маруся Бек, що є тепер радною м. Дітройту. В 30-тих рр. у Пітсбургу почав виходити перший жіночий журнал в Америці „Жіночий Світ“, якого редакторкою була теж Маруся Бек. Цей журнал відіграв свою роль в житті зорганізованого жіноцтва, заступаючи інтереси Союзу Українок впродовж кількох літ.

Анна Юга, голова 27 Відділу СУА у Пітсбургу
Anna Yuha, President of Branch 27 of UNWLA, Pittsburgh, Pa.

Дальше підкреслила п. Малевич, що 27 Відділ завжди руководився у своїй праці загально-національними інтересами і гуртував жінок без різниці віровизнання чи політичних переконань. Цю традицію повинен зберігати й тепер, щоб повести гармонійно свою роботу.

Після концерту відбувся бенкет, на якому представники організацій склали привіти. Промову на бенкеті виголосив д-р Антін Луцький, що висловив признання пітсбурзькому Відділові СУА за його громадську працю. Промовила знов п. Олена Лотоцька, яка підкреслила, що крім серця й запалу треба ще розуму й досвіду в громадській праці. Щойно всі ці прикмети об'єднані разом можуть дати добрий вислід.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Свято Княгині Ольги

Дня 27. листопада об'єднались два Відділи — 10 і 46, щоб відсвяткувати 1000-ліття хрищення княгині Ольги. У залі Гор. Клубу зійшлися членки та багато гостей. Сцена була прикрашена портретом св. Ольги, кисти Марії Морачевської.

Свято відкрила голова 46 Відділу п. Меланія Мила. Пояснила значення свята не тільки для українського жіноцтва, але й для громади при церкві св. Миколая. 46 Відділ, що існує вже 26 літ, уперше спільно з 10 Відділом улаштував імпрезу.

Слідувала програма. Жіночий хор під проводом проф. Ірини Чумової відспівав гимн СУА і пісню „Діво Пречиста“, що пролунали вчисто. Із рефератом про княгиню Ольгу виступила членка 10 Відділу Ростислава Матла. Вона підкреслила вартість княгині Ольги, як правительки України та переглядно подала всі етапи її державно-творчої праці. Із слів присутні винесли повну картину цієї великої володарки. По рефераті виступив знов жіночий хор із піснями Лесі Українки „Гетьте думи осінні“ і „На зеленому горбочку“. Вірш Р. Завадовича „Святі княгині Ользі“ продеклямувала з умінням Ірина Дяків (10 Відділ). Хор під орудою І. Чумової проспівав ще пісню Лесі Українки „Ой, не зникли золотої терни“ (музика Колісниченка) і „Баркаролю“ М. Лисенка. Програма була стилєво уложена і дала велику мистецьку насолоду.

Коли парох о. Іван Лебедович провів молитву, присутні заісіли до невеликої перекуски. Згодом голова 46 Відділу п. Мила стала покликати присутніх до слова. О. парох привітав об'єднаний виступ обох Відділів. Голова СУА п. О. Лотоцька навізала до постаті великої нашої княгині, що світить своїм прикладом через віки. Промовив також д-р Микола Рибак, якого мати Климентина з Танчаковських була співробітницею Н. Кобринської. На кінець голова 10 Відділу Наталія Лопатинська подякувала присутнім за участь у святі.

Зміст XII Річника

	ч.	ст.		ч.	ст.		ч.	ст.
ВИХОВНИЦТВО								
А. Б.: У мандри, у мандри	8	8	Зїзд Ген. Федерації Жіночих Клубів	7	4	О. Мак: З часів Єжовщини	4	10
Л. Вітошинська: Дитячий „салон“	3	5	д-р Р. Климкевич: Жінка на українській поштовій марці	1	2	Н. Мудрик: Намистечко	3	обг.
Н. Ішук: Молодій матері ч. 10, 11	11	5	Коли хочемо й шукаємо	1	1	о. д-р І. Нагаєвський: Рівноапостольна свята Ольга	9	11
О. К.: Використаймо вакації!	6	1	О. Копач: На нашу анкету	4	6	С. Парфанович: У лісничівці	2	10
О. Копач: А наші імпрези?	4	5	Крок за кроком	8	2	К. Перелісна: Ой, хто там?	1	обг.
С. Нагірна: Український Музичний Інститут . . ч. 6, ст. 5, ч. 7, ст. 10, ч. 8, ст. 7,	9	5	Г. Лашенко: Заспівай, Бояне	9	32	Українське жіноцтво Дітройту	10	12
М. Остромира: У пластовому таборі	6	6	” Земля козача	10	30	Д. Ярославська: В обіймах Мельпомени	3	8
ВИШИВКИ						ПОЕЗІЇ		
Альбом	1	19	О. Лотоцька: Тридцять років	9	1	Ліма: Матері	5	2
Блюзка	4	19	Наша коляда	11	1	” Літне	7	2
Викінчення ручних робіт	7	19	Н. Пазуняк: Княгиня Ольга і ми	7	1	” Вечір	10	2
Дитяче вбрання	6	19	С. Парфанович: На нашу анкету	2	7	О. Лятурина: Веснянка	3	2
Доріжка	2	19	д-р Н. Синявська: На нашу анкету	6	7	І. Нагірна: Ну, і що ж	2	2
Комплет	9	21	М. Стефанів: У листопадові дні	9	1	П. Тичина: Уночі	6	2
Народній стрій для дівчинки	3	19	Г. Сочачева: З наших визвольних змагань	2	5	ПОСМЕРТНА ЗГАДКА		
Подушка	10	21	О. Тишовницька: Медична асистентка	9	9	Ольга з Барвінських Бачинська	9	11
Серветка	11	21	Третього дня	4	1	Софія Боднар	3	12
Скатерть	1	19	О. Трофимовська: На нашу анкету	5	7	Юліянна Бородайкевич	9	12
Суконка	5	19	Інж. Н. Шехович: На нашу анкету	3	7	Текля Бугай	2	12
Церковна скатерть	8	19	НАРИСИ, НОВЕЛИ			К. Д. Воронець	10	9
			О. Генрі: Останній листок	9	4	Єлизавета Гіммельрайх	11	7
			М. Головінська: Марія	4	2	Антоніна Кавецька	4	12
			Г. Дмитерко-Ратич: Стежа на Поділлі	7	6	Стефанія Ковбаснюк	4	12
			З. Дончук: Звірі	5	6	Марія Кузьма	10	12
			О. Драгоманова: Далекими шляхами	7	6	Меланія Любчанецька	4	12
			П. Зозуля: Із листів Параці	9	10	Марія Малецька	6	12
			М. М. Мاستен: Останній бій	2	4	Анастасія Микулінська	2	12
			Аморі	1	4	Юлія Пастушенко	2	12
			М. Остромира: Нова Радість стала	10	4	Павлина Панамаренко	6	11
			” З великих днів	10	4	Павло Прокопович	1	12
			С. Парфанович: На лозі гусятка	4	4	Лідія Садовська	8	12
			Л. Семака: Різдвяна обітниця	11	4	Зоя Саліцька	8	12
			С. Шрамченко: Гектор	3	6	Ганна Сочачева	2	8
			НАРОДНЕ МИСТЕЦТВО			Анна Стахів	3	12
			Л. Бурачинська: Розподіл писанок	4	3	Росафата Теодорович ЧСВВ	7	9
			” На Гуцульщині	6	3	Іван Хомяк	1	12
			І. Буцманюк: Український музей в Едмонтоні	4	16	Катерина Фесолович	6	12
			Л. Демиденко: Про побудову вишивки	5	5	Катерина Фецашич	11	12
			Л. Ненадкевич: Коли вишивка „росте“	7	5	ПОСТАТІ		
			Показ народнього мистецтва в Едмонтоні	11	12	К. Антонович: Зінаїда Мірна	7	3
			Похід нашої писанки	4	10	Л. Б.: Незабутня постать	9	3
			Ст. Пушкар: Зберігаймо пам'ятки нашої культури	2	3	” Оксана Лотоцька-Токаржевська	3	10
			НОВІ КНИЖКИ			” Над могилою ігумені-основниці	7	9
			В. Барагура: Меч і книга	6	обг.	Л. Буря: У царстві казки	2	9
			Woman of Ukraine	11	11	” Українська співачка Дітройту	3	9
			„Готуйся“	4	обг.	” При мікроскопі	4	9
			Д. Гуменна: Багато неба	5	8	” По шаблях успіху	5	9
			О. Заклінська: Образки	5	обг.	” За вираз у танку	6	9
			М. Кузьмович-Головінська: Чічка	6	8	” Під Південним Хрестом	7	7
			І. Книш: Перші кроки на еміграції	7	8	” У малярській студії	8	9
						” Три збірочки	10	7
						Н. Василенко-Полонська: Пам'яті співачки	10	9
						О. Гердан: Зустріч із диригенткою	11	9
						Два ювілеї	4	7
						І. Домбчевська: Пам'яті О. з Барвінських Бачинської	9	11
						М. Дейко: Пам'яті З. Саніцької	8	12
						Ст. Лещенко: Згасло велике серце	2	8
						Ст. Нагірна: Над могилою Л. Садовської	1	10

Н. Пазуняк: Многогранне життя	3	1
С. П.: Поїздом, автом і літаком	2	6
Є. Розгін: Пам'яті великої лікарки	11	7
В. Січинський: Оксана Мошинська	1	8
О. Чехівська: Велика мати	5	3
І. Шухевич: Ляльки Мирослави Гординської	3	3

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

Вгляньмо у працю містоголов СВА	8	4
Гості в Централі	5	12
День Подяки	10	12
Злучені Жін. Організації м. Дітройту	1	28
Конвенція СВА	9	27
Із проєктів на Конвенцію ч. 5, ст. 11, ч. 6, ст. 10	7-8	11
Ім'янини голови СВА	7	29
Конвенція ЗУАДКомітету	11	27
Мистецтво на XI. Конвенції СВА	9	7
На актуальні теми ч. 10, ст. 2	11	2
На конгресі УККА	7	28
Окр. Рада у Дітройті	9	30
Окр. Рада у Рочестері	8	27
Окр. Рада у Філадельфії ч. 2-3, ст. 27, ч. 5-6, ст. 12	7	29
Окр. З'їзд у Нью Йорку	5	26
Окр. З'їзд у Шикаго	5	28
Окр. З'їзд у Дітройті	6	27
Окр. З'їзд у Рочестері	7	27
Окр. З'їзд СВА у Філадельфії	4	27
Обідка орг. референтки ч. 1,	3	27
Поминки у Централі СВА	7	12
Посвячення прапорів Окр. Ради в Нью Йорку	1	28
Перед XI. Конвенцією СВА	7	2
Приїзд голови Централі до Дітройту	3	27
Перші сходини Екзекутивн СВА	10	27
Про працю Відділів СВА	9	2
Привіти на XI. Конвенції	10	28
У домівок нашого жіноцтва	8	3
А. Сивуляк: Наш Окружний З'їзд	2	2
Центральний Відділ СВА	3	2
Ювілейний Комітет у Рочестері	2	27
1 Відділ СВА — ч. 2, ст. 29, ч. 4, ст. 30	5	28
2 Відділ	3	28
3 Відділ	5	29
4 Відділ ч. 4, ст. 30, ч. 5, ст. 12	5	29
5 Відділ ч. 2, ст. 29	4	31
С. Онуфрнк: Із ювілею 6 Відділу СВА	1	11
7 Відділ	4	31
8 Відділ ч. 5, обг., ч. 6, ст. 29	8	27
10 Відділ ч. 2, ст. 29	11	27
11 Відділ СВА ч. 1, ст. 30	4	31
Жіночий квартет у Трентоні	10	11
13 Відділ	7	29
16 Відділ ч. 1-2, ст. 30, ч. 3, ст. 28	11	28
16 Відділ ч. 1, ст. 30, ч. 2, ст. 30 ч. 3, ст. 28, ч. 5, обг., ч. 7, ст. 29	11	28
17 Відділ ч. 5, ст. 30, ч. 6, ст. 29	7	30
18 Відділ	5	30
19 Відділ ч. 1, ст. 30	7	30
20 Відділ ч. 1, ст. 30	3	29
21 Відділ ч. 3, ст. 29, ч. 5, обг.	11	29
Л. Б.: Недавній ювілей	11	11
22 Відділ ч. 2, ст. 30, ч. 5, ст. 12 ч. 5, ст. 30, ч. 8, ст. 2, ч. 9, ст. 31	11	29

Н. Каменецька: Як ми прибрари ялинку	1	6
23 Відділ, Дітройт ч. 1, ст. 31 ч. 4, ст. 32, ч. 5, ст. 31	8	28
24 Відділ ч. 4, ст. 32	7	30
Великодній Базар	4	11
25 Відділ	6	30
26 Відділ ч. 6, ст. 30, ч. 7, ст. 31 ч. 9, ст. 32	10	28
27 Відділ ч. 2, ст. 31	11	30
Двадцятьпять літ тихої праці	9	12
28 Відділ	5	31
29 Відділ	3	30
30 Відділ ч. 5, ст. 32, ч. 7, ст. 31	8	28
32 Відділ, Ст. Луїс ч. ст. 31	4	3
33 Відділ ч. 2, ст. 31, ч. 7, ст. 31	8	28
34 Відділ	5	32
37 Відділ	5	32
38 Відділ	5	обг.
39 Відділ	3	30
40 Відділ	6	31
42 Відділ ч. 2, ст. 31, ч. 3, ст. 31 ч. 6, ст. 12	9	20
45 Відділ	1	32
46 Відділ ч. 6, ст. 31, ч. 7, ст. 32	8	29
47 Відділ ч. 5, ст. 32	6	31
48 Відділ, Філад. ч. 1, ст. 32	3	31
Двадцятьпять літ тихої праці	3	10
49 Відділ	3	3
50 Відділ ч. 3, ст. 32	6	32
52 Відділ	2	32
57 Відділ	10	29
62 Відділ, Сан Франціско ч. 1, ст. 32	7	32
64 Відділ	2	32
65 Відділ	8	29

ПРИПИСИ

Городина

Артишоки	7	14
Брокколи	6	14
Бурачки	10	22
Калярепка з начинкою	5	20
Каляфіор зимний	5	20
Капуста з помідорами	2-7	20
Помідори запікані	8	20
Шпараги запікані	6	20
Шпінат природний	4	20

Лакоминки

Каштани зі смертаню	1	20
Крем з полуниць	6	20
Крем дитринновий	5	20
Крем із бросквинь	7-8	20
Крем із яблук	10	22
Морожена лакоминка	7	20
Нугат	11	22
Пташине молоко	6	20

Підливи

Біла	6	14
Брунатна	10	20
Голяндська	5	14

Мясива

Баранина з підливою	10	22
Баранина з помідорами	8	20
Баранина по-англійськи	2	20
Битки англійські	6	20
Битки французькі	7	20
Індик печений	10	20
Касроль на м'ясний день	3	14
Качка з начинкою	9	22
Курка з печерцями	3	20
Курка в городині	6	20
Наштет добрий	1	20

Печеня теляча з штриною	4	20
Різотто з качки	8	20
Свинки в подушці	9	20
Світбрעדс	2	14
Стейк вепровий з ананасом	9	20
Шинка печена	4	14

Мучні страви

Касроль на пісний день	3	14
------------------------	---	----

Овочі

Овочевий коктейль	9	22
-------------------	---	----

Печиво

Бабка Різдвяна	1	20
Бабка цісарська	3	20
Мазурок чехолядовий	4	20
Пай гарбузовий	10	20
Пай із яблуками	8	14
Пампушки	2	20
Птисі тісточка	1	14
Різдвяний колач	11	22
Тісточка есванські	8	20
Тісточка крихкі до чаю	11	22
Тісточка штринові	1	20
Торт оріховий	2	20
Торт крихкий	3	20
Торт з Лінцу	5	20
Торт французький	11	22
Торт чехолядовий	1	20
Торт із яблук	7	20
Тортнк карльсбадський	4	20
Шумки ванілеві	1	20
Пвібак галицький	4	20

Риби

Карасі в сметані	3	20
Крем з оселедців	1	20
Салата з риби	7	20
Філе печене	6	14
Філе у підливі	7	14

Салати

Вітамінний сир	3	20
Салата картопляна	1	20
Салата з грибів	8	20
Салата з білої редьки	3	20
Салата з огірків	6	20
Салата з риби	7	20
Салата по-французьки	5	20
Салата з яблук	7	20
Салата з червоної капусти	9	22
Салата з селери	10	22

Юшки

Холодник із черниць	7	20
Слив'янка	8	20
Юшка з городини	9	22
Юшка з каляфіорів	2	20
Юшка огіркова	10	22
Юшка зі шпарагів	4	20

Яйця

Яйця з муштардовою підливою	5	20
Яечко Бенедикта	5	14

СФУЖО

М. Біляк: Ювілей Організації Українок Канади	8	16
С. Бубнюк: 25-ліття ОУК	5	18
Л. Бурачинська: Із міжнароднього ґрунту	5	16
Л. Б.: Конгрес на Цейлоні	6	16
" До нашої анкети	7	15
" Перший політичний крок	10	14
Л. Вітошинська: Ще раз підсумки 70-ліття	6	17
З. Вітязь: Родина і держава	7	16

	ч.	ст.
Инж. Н. Глинянська-Шехович: Жіноча Конференція на Цейлоні	2	17
До підсумків 70-ліття	3	15
Дзвін на тривогу	2	15
Жінки — жінкам	4	17
Жіноча Громада в Чиле	3	17
За наше місце	6	15
Із Ради СФУЖО .. ч. 5, ст. 17 ..	7	17
Комісія ОН	8	17
д-р Г. Лашенко: Історичний календар ч. 8, ст. 18, чч. 9, 10, На чолі Комітету Українок Канади	6	17
Наша містогорова в Австралії ..	2	15
Наша містогорова в ЗДА	3	17
Наша містогорова в Канаді ..	4	17
Наша містогорова в Півд. Америці	1	17
М. Нижанківська: О. Лотоцька в Бельгії	1	18
Об'єднані Нації	11	13
Об'єднання Українських Жінок Англії ч. 2, ст. 18, ч. 4, ст. 18 ..	11	15
Н. Пазуняк: Цейлонський конгрес і ми	8	15
Памяті великої вчительки	2	16
І. Павликівська: На господарському полі .. ч. 10, ст. 13 ..	11	14
Підсумки 70-ліття	1	15
По Конвенції СУА	9	13
О. Проциук: Розмови в Коломбо ..	10	15
Радіопередачі СФУЖО	3	18
Річний З'їзд Нац. Ради Жінок Канади	8	16
О. С.: Як я прийшла до слова ..	3	16
Свято княгині Ольги ч. 4, ст. 15 ..	9	2
Серед жіноцтва Азії	9	14
Є. Ситник: О. Лотоцька гостем у Канаді	2	18
Соціальні Дні	7	18
Союз Українок Австралії	11	15
Союз Українок Аргентини	7	18
М. Т.: Міжнародний З'їзд у Бонні	1	17
Союз Українок Франції	3	18
О. Трофимовська: Забираю слово	9	15
Українська коліска в „Сальон д'анфан“	3	18
Шукаємо піддержки для нашої праці	5	15
Ювілейний З'їзд ЛУКЖ	8	18

UKRAINIAN WOMAN

	No.	Pg.
M.V. The Price of Liberty ..	9	16
L.V. The Ukrainian Family in America	5	21
L. V. Vain Hopes	11	16
Easter in Ukraine	4	21
Exhibit During UNWLA Convention	9	18
Folk Art of Ukraine	1	21
D. Humenna: Ukrainian Christmas	11	17
Important Anniversaries	3	22
Junior League	10	18
O. Prociuk: East and West ..	10	16
The Coming Congress in Ceylon	7	21

	ч.	ст.
The XI Convention of UNWLA	9	17
Thirty Years	8	21
Two Ukrainian Conventions ..	6	21
Two Jubilees	6	22
Ukrainian Folk Dress	7	22
Ukrainian Institute of Music ..	6	22
Ukrainian Painter	10	17
Ukrainian Woman in Figures ..	2	21
Ukrainian Women's Organizations	3	21
UNWLA in its 30th Year	4	22
What position has been gained by woman	3	21
Woman's Aspect in USSR ..	5	22
Recipes:		
Babka	3	22
Cottage Cheese Tort	4	22
Easter Bun	4	22
Fish with Golden Sauce	3	22
Kutya	11	18
Lemon Almond Pastries ..	1	22
Nut Cake	1	22
Potato Salad	1	22
Sauerkraut Soup	2	22
Veal Platter	2	22

ФОНД „МАТИ Й ДИТИНА“

Великодня збірка для залишенців	6 обг.
Із свіжих листків	7 обг.
НВ: Один день у дитячому садку	2 обг.
Об'єднання Українських Жінок ..	10 обг.
Поїздка відпоручниці ОУЖ до Регенсбургу	3 обг.
Праця станиці „М.Д.“ у Нью-арку	9 обг.
У. Терлецька: Станція „М.Д.“ у Шикаго	1 обг.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

На вічну пам'ять покійному Франкові Ригель

В суботу 19. листопада ц. р. відбувся скромний похорон пок. Франка Ригель, мужа відомої громадянки й урядниці 8-го Відділу СУА в Бронкс, Н. Й., пані Марії Ригель.

Після похорону зійшлися до домівки Т-ва „Дістлер“ ближча родина й приятелі покійного на т. в. „поминки“, де на зазив нижче підписаної зложили присутні на „вічну пам'ять пок. Франка Ригель“ 40.00 долярів на слідуючі добродійні цілі: 20.00 дол. на піддержку релігійної радіограми ОО. Василіян у Нью Йорку, 10.00 дол. для наших сиріток у Філадельфії, 5.00 дол. для сирі-

ток на скитальщині і 5.00 дол. на пресовий фонд органу СУА „Н. Життя“. Збіркою зайнялась нижче підписана й п. Марія Шшик. Усім жертводавцям сердечна подяка.

Подала Катерина Джорджія

Різдвяна казка

(Закінчення зі стор. 25)

неслися по всім світі і злилися в одно з ангельським хором, що лунав десь із землі.

— А може б і ми поїхали до Вифлеему? — запитав Петрусь ангелика.

— Ні, не можна, бо вже запізно. Зараз зійде сонце, а ми перед сходом сонця мусимо бути дома! — відповів ангелик, хоч і йому дуже хотілося поїхати ще до Вифлеему.

Знов посідали в візок і полинули вниз. В Петруся аж дух заперло, аж в очах потемніло, аж в ухах зашуміло, коли злітав на землю.

І раптом — Петрусь збудився. Він лежав на своїм ліжечку і був знов великий, а сонце заглядало до нього в вікно. Петрусь схопився і побіг подивитись на ялинку. Там було все так, як він залишив учора ввечері. Ангелик стояв на вершечку, свічечки стриміли в своїх ліхтариках, бублики висіли на срібних ниточках, паяцик лежав під ялинкою... Тоді Петрусь попросив маму, щоб здійняла йому ангелика з ялинки. Дивився на нього довго-довго і поцілував ніжно-ніжно. Пригадав собі прекрасний різдвяний сон.

За Прісею Мадир Р. З.

На зміну адреси треба долучити 10 ц.

Передплату „Нашого Життя“ в Англії приймають:

Mrs. Vira Smereka

36, Temple St.

Heaton, Bradford, Yorks.

Mrs. Myroslawa Rudenska

335, Woodborough Rd.

Nottingham, England

Return to:
"OUR LIFE" Magazine
909 N. Franklin St.
Philadelphia 23, Pa.
RETURN POSTAGE GUARANTEED

MA 7-1320

LO 3-9910

THERE IS

A DIFFERENCE IN FUNERAL SERVICE
Established 1920

NASEVICH FUNERAL HOME

MRS. MICHAEL F. NASEVICH
MICHAEL E. NASEVICH
SURPASSING SERVICE

Air Conditioned for your comfort
No deserving Poor Refused

N. E. COR. FRANKLIN & BROWN STS.

PHILADELPHIA 23, PA.

SPIRIT of FLAME

A COLLECTION OF THE WORKS OF
LESYA UKRAINKA
Translated by Furdal Cuddy
Foreword by Clarence A. Manning

Ціна книжки \$5.00

Замовлення приймає

Ukrainian National
Women's League
of America, Inc.

909. N. Franklin St. Phila. 23, Pa.

ЗБІРНИКИ ДЛЯ ДОШКІЛЛЯ
ТА ПЕРШИХ КЛАС ШКОЛИ

Весна 50 ц.

Літо 70 ц.

Осінь 70 ц.

Зима 50 ц.

Казки, віршики, інсценівки, гри
упорядкувала Марія Юркевич

Замовляти в ЦЕНТРАЛІ СУА

IN ARTS

БАГАТО ІЛЮСТРОВАНІЙ НАРИС

WOMAN OF UKRAINE

що змальовує англійською мовою
шлях української жінки

УКРАЇНСЬКА ЖІНКА в мистецтві
в господарстві
в науці
в професійному житті
в політиці

Ціна 1 дол.

Замовляти в Централі СУА і в усіх українських книгарнях.